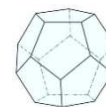

DEN PYTAGOREISKE KURIREN

www.hylozoik.se

NR 46, ÅRGÅNG 12

SOMMAREN 2023 (74 Aqu.)

Redaktör och ansvarig utgivare: Lars Adelskog

Redaktörens postadress: Lönnvägen 3 A, 549 48 Skövde

Redaktörens e-postadress: adelskog@yandex.com

Bankkonto (Nordea): 1190 30 21766

Alla hylozoikstuderande hälsas varmt välkomna

som läsare av och kanske även bidragsgivare till denna nättidskrift, som härmed offentliggör sitt fyrtiosjätte nummer. Detta publiceras onsdagen den 21 juni, dagen för sommarsolståndet. Nummer 1 utkom den 20 mars 2012, och därefter har ett nytt nummer utkommit på dagarna för de följande solstånden och dagjämningarna: sommar-, höst-, jul- och vårnummer. Enligt det sålunda antagna mönstret utges alltså fyra nummer per år, så att det närmast följande numret, höstnumret, skall utkomma lördagen den 23 september, om gudarna är oss nådiga.

Avsikten med denna nättidskrift är flerfaldig: informera om aktuella händelser, publicera artiklar av intresse för dem som studerar esoterik och hylozoik, desslikes kunna vara en knutpunkt och ett förenande band mellan alla dem som studerar våra äldre bröders undervisning i god anda och med rätt inställning.

I föreliggande sommarnummer inleder vi, som vi lovade i vårnummeret, en ny följetong. Denna är ännu en klassiker och pärla i den teosofiska eller esoteriska litteraturen, nämligen C. W. Leadbeaters *The Masters and the Path* i översättning till svenska: *Mästarna och vägen*. Vår text är fil. dr G. Aaes svenska översättning från år 1926, reviderad av red. Revisionen har bestått i dels en varsam modernisering av språket, dels en utökning av texten i överensstämmelse med den som Leadbeater själv företog i och för 1927 års reviderade upplaga. Givetvis använder Leadbeater i sin bok de teosofiska termer han delvis själv myntat. Dr Aaes svenska översättning återger dessa i svensk språkdräkt, och i sin revision av översättningen har red. i stort sett lämnat den orörd. (Enda undantaget är ordet ”materialisera”, som bytts ut mot det exaktare ”fysikaliserar”). Läsarna ombeds därför att observera att, och även i vilka avseenden, denna teosofiska terminologi avviker från den hylozoiska, med vilken de väl i de flesta fall är bättre bekanta. Till sina tidigare publicerade översättningar av C. W. Leadbeaters och Annie Besants kommentarer till de tre teosofiska klassikerna *Ljus på vägen*, *Tystnadens röst* och *Vid mästarens fötter fogade* red. noter, avsedda att i hylozoikens termer förklara den av dessa teosofier brukade terminologin. Red. har ansett det överflödigt att nu upprepa dylika förklarande noter i anslutning till den nu påbörjade översättningen, *Mästarna och vägen*, och uppmanar i stället läsarna att vid behov rådfråga de till de tre tidigare översättningarna fogade noterna. Detta kan läsarna nu göra så mycket lättare som dessa noter nu samlats i ett enda dokument, *Mina noter till de tre böckerna* – se vidare vad som sägs om detta nedan i *Nyheter på våra hemsidor*.

Därefter följer översättningen av de två texter som inleder 45-jaget (mästaren) D.K.:s tal till sina lärjungar, texter ingående i boken *Discipleship in the New Age, Volume Two*, utgiven i Alice A. Baileys namn första gången år 1955. Denna bok har aldrig utgivits i svensk översättning; endast den föregående *Discipleship in the New Age, Volume One* föreligger på svenska sedan år 2012 under titeln *Lärjungaskap i den nya tidsåldern – I*, utgiven av Stiftelsen Tibetanens Bokfond. Tidigare (i vårnummeret år 2015) har i *Den Pytagoreiske Kuriren* publicerats översättningar till svenska av texter ur *Discipleship in the New Age, Volume Two*, nämligen tre brev från D.K. till lärjungen dr Roberto Assagioli.

Sist i detta sommarnummer kommer den sedvanliga litteraturbilagan.

Till våra donatorer: Vi ber er vänligast att sätta in era penninggåvor antingen på Förlagsstiftelsen Henry T. Laurencys plusgirokonto nr 439 54 35 – 3 eller, om ni vill stödja *Den Pytagoreiske Kuriren* och denna hemsida, på bankkonto (Nordea) nr 1190 30 21766.

Nyheter på våra hemsidor

Samarbetet med vår amerikanske broder Antonio Rodríguez fortsätter och ger nya frukter. Antonio och red. har nu tillsammans översatt Laurencys bok *Livskunskap Tre*, vars spanska titel är *Conocimiento de la vida Tres*. Därmed föreligger sex av Laurencys böcker i fullständig och oavkortad översättning till spanska, det vill säga förutom den nyss nämnda *Conocimiento de la vida Tres* även *La piedra filosofal (De vises sten)*, *El conocimiento de la realidad (Kunskapen om verkligheten)*, *El camino del hombre (Människans väg)*, *Conocimiento de la vida Uno (Livskunskap Ett)* och *Conocimiento de la vida Dos (Livskunskap Två)*. Alla de nämnda texterna finns publicerade på Förlagsstiftelsens hemsida, www.laurency.com, i dess spanska avdelning, liksom även på denna hemsida, www.hylozoik.se, i dess spanska avdelning. Nästa projekt i detta samarbete är översättningen av Laurencys *Livskunskap Fyra*, vars spanska titel är *Conocimiento de la vida Cuatro*; av denna boks sju ingående uppsatser är två nu översatta: *Laurency* och *Filosofía*.

Vår kära Irmeli har till sitt finska modersmål översatt fyra uppsatser ingående i Laurencys *Livskunskap Ett: Meditaatio (Meditation)*, *Gnostiikka (Gnostiken)*, *Gnostiset symbolit (Gnostiska symboler)* och *Sfinksin salaisuus (Sfinxens hemlighet)*, varmed *Livskunskap Ett* föreligger i sin helhet översatt till finska: *Elämäntieto Yksi*. Dessutom har hon påbörjat översättningen av Laurencys *Livskunskap Två*, varav den första uppsatsen, *Hylozoik*, redan föreligger på finska: *Hylozoikka*. Samtliga nyss nämnda texter finns nu publicerade på Förlagsstiftelsens officiella hemsida, www.laurency.com, i dennas finska avdelning.

På denna hemsida, www.hylozoik.se, i dess svenska avdelning finns nu publicerade i sammanhållet skick de översättningar av tre teosofiska klassiker – *Ljus på vägen*, *Tystnadens röst* och *Vid Mästarens fötter* med tillfogade kommentarer av två framstående teosofier – som gått såsom följetong i *Den Pytagoreiske Kuriren*. Under den gemensamma rubriken "FÖREDRAG OM DEN ESOTERISKA VÄGEN – tre böcker av Annie Besant och C. W. Leadbeater" föreligger nu *Ljus på vägen med kommentarer*, *Tystnadens röst med kommentarer* och *Vid Mästarens fötter med kommentarer*. Red:s noter till dessa tre verk, tidigare spridda på skilda nummer av DPK, har nu sammanförts i ett enda dokument, *Mina noter till de tre böckerna*, vilket även utökats med en allmän inledning rörande teosofisk terminologi.

Nyheter från föreningen Kunskap för människans harmoniska utveckling

Föreningen *Kunskap för människans harmoniska utveckling* publicerade den 21 juni 2023 sitt åttonde nyhetsbrev: <https://www.veidos.org/nyhetsbrev/> I nyhetsbrevet kan man läsa bland annat om tre nya sammanställningar, vilka nyligen har publicerats i *Biblioteket för livskunskap*: <https://www.veidos.org/bibliotek/>. I nyhetsbrevet uppmärksammas läsarna vidare på den sedan tidigare publicerade del två i serien intervjuer med Lars Adelskog: <https://www.youtube.com/watch?v=nS3CARwzE6U>.

MÄSTARNA OCH VÄGEN

AV C. W. LEADBEATER

ÖVERSÄTTNING AV G. AAE, FIL. DR
REVIDERAD AV LARS ADELSKOGH

Innehåll

- Mästarnas existens
- Mästarnas fysiska kroppar
- Vägen till mästaren
- Provlärjungaskap
- Antagandet av lärjungar
- Andra framställningar
- Den första invigningen
- Det högre jaget
- Den andra och tredje invigningen
- De högre invigningarna
- Mästarnas arbete
- Chohanerna och strålarna
- Treenigheten och trianglarna
- Visdomen i trianglarna
- Makten i trianglarna

FÖRSTA KAPITLET

MÄSTARNAS EXISTENS

Några allmänna uppgifter

Existensen av fullkomliga människor är ett av de viktigaste av de många nya fakta, som teosofin framlägger för oss. Den är den logiska följderna av de andra stora teosofiska läroverken om karma och utveckling genom reinkarnation. När vi kastar en blick omkring oss, ser vi människor, som tydligen befinner sig på alla utvecklingsstadier – många långt under oss själva i utveckling, och andra, som i ett eller annat avseende är avgjort före oss. Eftersom det förhåller sig så, kan det ju mycket väl finnas andra, som hunnit ännu mycket längre; om människorna blir allt bättre under en lång följd av liv och strävar mot ett bestämt mål, bör det helt visst finnas några, som redan nått detta mål. Några av oss har under loppet av denna utveckling redan lyckats utveckla en del av de högre sinnen som finns potentiellt hos varje människa och som i framtiden skall bli allas arvedel; och med hjälp av dessa sinnen är vi i stånd att se hur evolutionens steg sträcker sig långt över oss likaväl som långt under oss, och vi kan även se att det står människor på varje pinne av denna steg.

Det finns en betydande mängd direkta vittnesbörd beträffande existensen av dessa fullkomliga människor, som vi kallar mästare, men jag tror att det första steg, var och en av oss bör taga, är att övertyga sig om att det *måste* finnas sådana människor; endast som ett senare steg följer sedan att de, med vilka vi kommit i beröring, tillhör denna klass.

Varje nations historiska annaler är fulla av berättelser om vad som utförts av snillrika människor inom alla de olika områdena för mänsklig verksamhet, människor, som inom gränserna för sitt särskilda arbete och sin särskilda förmåga stått långt framom de övriga – stundom (och sannolikt oftare än vi vet) så långt att deras ideal fullständigt överstigit människornas fattningsförmåga, så att icke blott det arbete de utfört gått förlorat för mänskligheten, utan till och med

deras namn blivit utplånade. Det har sagts att varje nations historia skulle kunna skrivas som en biografi över några få individer, och att det alltid är de få, som reser sig högt över de andra, vilka tar initiativet till de stora framstegen i konst, musik, litteratur, vetenskap, filosofi, filantropi, statskonst och religion. Stundom står de högt i kärlek till Gud och sina medmänniskor, som stora helgon och filantroper, stundom i kännedom om människan och naturen, som stora filosofer, visa och vetenskapsmän; stundom i arbete för mänskligheten som stora befriare och reformatorer. När vi ser på dessa människor och gör klart för oss hur högt de står inom mänskligheten, hur långt de kommit i mänsklig utveckling, är det då icke logiskt att säga att vi icke kan se gränserna för vad människan kan uppnå, och att det mycket väl kan ha funnits, och även nu kan finnas, människor, som nått mycket högre i utveckling till och med än de människor, stora i andlighet såväl som i kunskap eller konstnärlig förmåga, människor fulländade i fråga om mänskliga fullkomligheter – människor alldeles sådana som de adepter eller övermänniskor, som några av oss har haft det ovärderliga privilegiet att få möta?

Denna strålande konstellation av mänskligt snille, som berikar och förskönar historiens sidor, är på samma gång hela mänsklighetens ära och hopp, ty vi vet att dessa större väsen är förelöpare för de andra, och att de lyser som fyrbåkar, som verkliga ljusbärare, för att visa oss den väg vi måste beträda, om vi önskar nå den härlighet som inom kort skall bli uppenbarad. Vi har länge antagit läran om evolutionen av de former, i vilka det Gudomliga Livet dväljes; här har vi den kompletterande och långt större idén om evolutionen av detta Liv självt, visande att själva orsaken till denna underbara utveckling av högre och högre former är, att det ständigt växande livet behöver dem för att uttrycka sig. Former föds och dör; former växer, förfaller och bryts ner; men anden växer evigt vidare, besjälår dessa former och utvecklar sig med hjälp av erfarenheter, som förvärfvas i och genom dem; och när varje form tjänat sitt ändamål och blivit för trång, kastas den åt sidan för att en ny och bättre må intaga dess plats.

Bakom den sig utvecklande formen knoppas alltjämt det Eviga Livet, det Gudomliga Livet. Detta Guds liv genomtränger hela naturen, som endast är den brokiga kappa, som Han har iklätt sig; det är Han, som lever i blommans skönhet, i trädens styrka, i djurets snabbhet och behag, såväl som i människans hjärta och själ. Det är emedan Hans vilja är utveckling, som livet allestädes pressar sig framåt och uppåt; och det är därför som existensen av fullkomliga människor vid slutet av denna långa linje av ständigt tilltagande makt, visdom och kärlek är den naturligaste sak i världen. Och till och med bortom Dem – bortom vår syn och fattningsförmåga, öppnar sig en utsikt av ännu större glans; längre fram skall vi kanske försöka att ge en antydan härom, men det är gagnlöst att tala därom nu.

Den logiska följderna av allt detta är att det måste finnas fullkomliga människor, och det saknas inte tecken till att det i alla tider funnits sådana människor, som i stället för att helt och hållet lämna världen för att leva sitt eget liv i de gudomliga eller övermänskliga rikena, har förblivit i beröring med mänskligheten av kärlek till denna, för att hjälpa till med dess utveckling i skönhet och kärlek och sanning, för att så att säga vara behjälpliga med att odla den fullkomliga människan – alldeles som vi här och där finner en botaniker, som hyser särskild kärlek till växter och sätter sin ära i att frambringa en fullkomlig apelsin eller en fullkomlig ros.

Religionernas vittnesbörd

Varje stor religions urkunder visar närvaron av sådana övermänniskor så uppfyllda av det Gudomliga Livet, att de gång på gång blivit tagna för ställföreträdare för Gud själv. I varje religion, särskilt vid dess grundläggning, har en sådan övermänniska framträtt, och i många fall mer än en. Hinduerna ha sina stora avatarer eller gudomliga inkarnationer, sådana som Shri Krishna, Shri Shankaracharya och Herren Gautama Buddha, vilkens religion har spritt sig över den fjärran östern, och en stor och lysande samling av rishier, av helgon och lärare, och dessa Stora Väsen har icke blott intresserat sig för att uppväcka människornas andliga natur, utan också för alla angelägenheter, som åsyftar deras trevnad på jorden. Alla, som tillhör kristen-

heten, vet, eller borde veta, mycket om den långa raden av profeter, lärare och helgon i deras eget religionssystem, och att på något sätt (som man kanske icke klart förstår) deras Högste Lärare, Kristus själv, var och är Människa såväl som Gud. Och alla de tidigare religionerna (av vilka somliga delar sina nationers förfall) ända ned till de primitiva stammarnas, visar som framträdande drag tillvaron av Övermänniskor, vilka på alla sätt hjälpt de barnsliga människor, bland vilka de levde. En uppräknig av dem, hur intressant och värdefull den än må vara, skulle föra oss alltför långt bort från vårt nuvarande syftemål, varför jag angående detta ämne hänvisar till mr W. Williamsons utmärkta bok, *The Great Law*.

Nyare bevis

Det finns många direkta och färskas vittnesbörd om existensen av dessa Store. Förr i tiden behövde jag aldrig några sådana bevis, emedan jag som resultat av mina studier var fullt övertygad om att det *måste* finnas sådana människor. Att tro, att det fanns sådana förhålligade människor, syntes fullkomligt naturligt, och min enda önskan var att möta Dem ansikte mot ansikte. Dock finns det många bland Samfundets yngre medlemmar, som naturligt nog önskar få kännedom om de bevis som finns. Det finns en betydlig mängd personliga vittnesbörd. Madame Blavatsky och överste Olcott, som tillsammans grundade Teosofiska Samfundet, dr Annie Besant, vår nuvarande president, och jag själv har alla sett några av dessa Store, och många andra medlemmar av Samfundet har också haft förmånen att se en eller annan av dem, och det finns rikliga vittnesbörd i allt vad dessa personer skrivit.

Man invänder stundom, att de, som såg Dem eller trodde sig se Dem, kunna ha drömt det eller måhända blivit bedragna. Den förnämsta orsaken till möjligheten av en sådan föreställning är troligen, att vi mycket sällan sett Adepterna vid ett tillfälle, då både De och vi befunnit oss i våra fysiska kroppar. Under Samfundets första tid, då endast Madame Blavatsky hade utvecklat högre förmögenheter, fysikaliserade sig Mästarna icke sällan, så att alla kunde se Dem och visade sig sålunda fysiskt vid olika tillfällen. Man kan finna många berättelser om sådana tilldragelser i vårt Samfunds tidiga historia, men det Stora Väsen, som sålunda visade sig, var naturligtvis icke i sin organism, utan i en fysikaliserad form.

Många av oss ser dem ständigt och ofta under sömnen. Vi går ut i vår emotionalkropp (eller i mentalkroppen, allt efter vår utveckling), och vi besöker dem och ser dem i deras fysiska kropp; men vi är icke samtidigt i vår, och därför är många människor gärna skeptiska i fråga om sådana erfarenheter. Man invänder: ”Men i dessa fall var antingen ni, som såg dem, ute ur den fysiska kroppen och kan ha drömt det eller blivit bedragen, eller också kom de, som visade sig för er, på fenomenalt sätt och försvann sedan igen; hur vet ni då att de var vad ni antar dem vara?”

Det finns några få fall, då både Adepten och den som såg Honom befann sig i den fysiska kroppen. Detta var fallet med Madame Blavatsky; jag har hört henne intyga att hon vistades någon tid i ett kloster i Nepal, där hon ständigt såg tre av våra Mästare i Deras fysiska kroppar. Några av Dem ha mer än en gång kommit ned till Indien i Sina fysiska kroppar från Sina tillflyktsorter i bergen. Överste Olcott talade om att han sett två av Dem vid dessa tillfällen; han hade mött Mästaren Morya och även Mästaren Kuthumi. Damodar K. Mavalankar, som jag kände år 1884, hade träffat Mästaren Kuthumi i Hans fysiska kropp. S. Ramaswami Iyer, en herre, som jag väl kände på den tiden, hade den erfarenheten att få möta Mästaren Morya i fysisk gestalt, som man kan läsa om i *Five years of Theosophy*, i artikeln ”Hur en chela fann sin Guru”; och något liknande hände mr W. F. Brown från London-logen, som även hade förmånen att möta En av de Store under liknande förhållanden. Det finns även en stor mängd indiska vittnesbörd, som aldrig ha blivit samlade och granskade, huvudsakligen emedan de som upplevde dessa erfarenheter var så fullständigt övertygade om tillvaron av Övermänniskor och om möjligheten att träffa Dem att de icke ansåg något individuellt fall värt att upptecknas.

Egna upplevelser

Jag kan själv berätta för er om två tillfällen, då jag mött en Mästare, varvid vi båda befann oss i den fysiska kroppen. Den ene av dem var den Adept som tilldelades namnet Jupiter i boken *Lives of Alcyone*, och som lämnade Madame Blavatsky kraftig hjälp, när hon skrev sitt ryktbara verk *Isis Unveiled* i Philadelphia och New York. Då jag bodde i Adyar, var Han nog vänlig att anmoda min vördade lärare Swami T. Subba Rao att taga mig med på ett besök hos Sig. Vi lydde Hans kallelse och begav oss till Hans hem, där vi blev ytterst älskvärt mottagna av Honom. Efter ett långt samtal av djupaste intresse hade vi äran äta middag tillsammans med Honom, fastän Han är brahman, och tillbringade natten och en del av följande dag under Hans tak. I detta fall måste man medge att det inte kunde vara tal om någon illusion. Den andre Adept, som jag hade förmånen få träffa i Hans fysiska kropp, var Mästaren Greven av Saint Germain, ibland kallad Furst Rakoczy. Jag mötte Honom under helt vanliga omständigheter (utan någon föregående överenskommelse och liksom av en slump), då Han promenerade på Corson i Rom, klädd som vilken som helst annan italiensk herre. Han tog mig med sig upp till trädgårdarna på Monte Pincio, och vi satt i mer än en timme och talade om Samfundet och dess arbete; eller rättare sagt, Han talade, och jag hörde på, fastän jag svarade, när Han gjorde mig frågor.

Jag har sett andra medlemmar av Brödraskapet under olika omständigheter. Mitt första möte med en av Dem var i ett hotell i Kairo; jag var på väg till Indien med Madame Blavatsky och några andra, och vi stannade någon tid i denna stad. Vi brukade alla samlas i Madame Blavatskys rum för att arbeta, och jag satt på golvet, sysselsatt med att klippa ut och ordna åt henne en mängd tidningsartiklar, som hon behövde. Hon satt vid ett bord tätt intill; så nära att min vänstra arm vidrörde hennes dräkt. Dörren till rummet var fullt synlig och öppnades med säkerhet icke; men helt plötsligt, utan någon förberedelse, stod en man nästan mellan mig och Madame Blavatsky, inom räckhåll för oss båda. Det kom mig att häftigt rycka till, och jag sprang upp i en viss förvirring; Madame Blavatsky var mycket road och sade: "Om ni icke vet tillräckligt för att icke bli förskräckt över en sådan småsak, kommer ni icke långt i ockult arbete." Jag blev presenterad för vår gäst, som då icke var adept utan arhat, vilket är en grad under denna värdighet; Han har sedan blivit Mästaren Djwhal Khul.

Några månader senare kom Mästaren Morya till oss en dag och såg ut precis, som om Han befunde Sig i en fysisk kropp. Han gick genom rummet, där jag befann mig, för att meddela Sig med Madame Blavatsky, som var i sitt sovrum innanför. Detta var första gången, som jag såg Honom klart och tydligt, ty jag hade då icke utvecklat mina latent sinnen tillräckligt för att komma ihåg vad jag såg i den finare kroppen. Jag såg Mästaren Kuthumi under liknande omständigheter på taket till vårt högkvarter i Adyar; Han steg över en balustrad, som om Han just fysikaliserat Sig i tomma rymden på andra sidan om densamma. Jag har också många gånger sett Mästaren Djwhal Khul på samma sätt på detta tak.

Detta skulle förmodligen betraktas som ett mindre säkert vittnesbörd, eftersom Adepterna kom på samma sätt som uppenbarelser, men som jag sedan lärt mig använda mina högre vehikler efter behag och besöka dessa Store på detta sätt, kan jag intyga, att De som under Samfundets första år kom och fysikaliserade Sig för oss, är samma män, som jag sedan ofta besökt i Deras egna hem. Man har antytt att jag och andra, som har samma erfarenhet, möjligen endast drömmer, eftersom dessa besök äger rum under kroppens sömn. Jag kan endast svara att det är en anmärkningsvärt varaktig dröm, som i mitt eget fall sträckt sig över 40 år, och att den har blivit drömd samtidigt av ett stort antal människor.

De som önskar samla bevis rörande dessa saker (och det är helt naturligt, att de önskar göra det) bör vända sig till Samfundets tidigare litteratur. Om de träffar vår president, kan de av henne få höra hur många av de Store hon sett vid olika tillfällen, och det finns många av våra medlemmar, som utan tvekan skall bära vittnesbörd om att de har sett en Mästare. Det kan hända att de under meditation har sett Hans ansikte och senare fått bestämda bevis för att Han är en verklig varelse. Många bevis kan återfinnas i överste Olcotts *Old Diary Leaves*, och det

finns en intressant uppsats, kallad *Do The Brothers Exist?*, skriven av mr A. O. Hume, en man, som innehade en hög ställning i den indiska civilförvaltningen och som arbetade mycket tillsammans med vår avlidne vicepresident mr A. P. Sinnett. Den publicerades i en bok med titeln *Hints on Esoteric Theosophy*. Mr Hume, som var en skeptisk anglo-indier med juridisk läggning, tog upp frågan om Brödernas tillvaro (såsom Mästarna också kallas, emedan de tillhör ett stort Brödraskap, och även emedan De är mänsklighetens Äldre Bröder), och redan på detta tidiga stadium fastslog han att han hade överväldigande bevis för Deras existens, och många flera bevis har hopat sig, sedan denna bok kom ut.

Besittningen av utvidgad synförmåga och andra förmögenheter, som är resultatet av utvecklingen av våra latent krafter, har också gjort oss förtroga med det faktum att det finns andra klasser av varelser än människorna, av vilka några är jämställda med Adepterna i en grad av tillvaro, som är högre än vår egen. Vi träffar på några, som vi kallar devaer eller änglar, och andra, som vi ser stå långt över oss i alla avseenden.

Livets utveckling

Eftersom vi under loppet av vår utveckling blivit i stånd att meddela oss med Adepterna, har vi naturligtvis vördnadsfullt frågat Dem hur De uppnått denna nivå. De säger oss enhälligt att De för icke länge sedan stod där vi nu står. De har höjt sig ur den vanliga mänsklighetens led, och De har sagt oss, att vi med tiden skall bli som De nu är, och att hela systemet är en gradvis ordnad livsutveckling, som sträcker sig högre och högre, längre än vi kan följa den, ända till själva Gudomen.

Vi finner att liksom det finnes bestämda stadier i den tidigare evolutionen – växtriket över mineralriket, djurriket över växtriket och det mänskliga stadiet över det djuriska – så har på samma sätt mänskligheten ett bestämt mål, en gräns, vid vilken den övergår till ett rike, avgjort högre än den själv – att det över människorna finns övermänniskor.

Under vårt studium av detta utvecklingssystem har vi lärt oss att det hos varje människa finns tre huvudavdelningar – kropp, själ och ande; och var och en av dessa kan ytterligare uppdelas. Detta är den definition, som för två tusen år sedan gavs av aposteln Paulus. Anden eller Monaden är Guds andedräkt (ty ordet spirit betyder andedräkt, av det latinska spiro) den gudomliga gnista, som är den verkliga människan, fastän det är riktigare att säga att den svävar över människan, sådan vi känner henne. Planen för dess utveckling är att den skall stiga ned i materien och genom detta sitt nedstigande ernå bestämdhet och noggrannhet i materiella detaljer.

Såvitt vi kan se, kan denna Monad, som är en gnista av den Gudomliga Elden, icke stiga ned så långt som till vår nuvarande nivå, den kan icke direkt nå detta fysiska plan, på vilket vi nu tänker och arbetar – sannolikt emedan det är en alltför stor skillnad mellan dess vibrationshastighet och den fysiska materiens, så att det måste finnas mellanliggande tillstånd och förhållanden. På vilket av naturens plan denna gudomliga gnista ursprungligen existerar vet vi icke, ty det är långt utom och över vårt räckhåll. Dess lägsta manifestation, som skulle kunna kallas en återspeglning av densamma, stiger ned till det lägsta av de kosmiska planen, såsom det beskrives i *A Textbook of Theosophy*.

Vi talar vanligen om sju livsplan, som är underavdelningar eller underplan av det lägsta kosmiska planet, som i våra böcker kallas det praktiska, d.v.s. kosmos' fysiska plan. Monaden kan stiga ned till det andra av dessa underplan (som vi följaktligen kalla det monadiska planet), men den synes icke i stånd att tränga längre ned än till detta. För att få den nödvändiga beröringen med ännu tätare materia, sänder den ned en del av sig själv genom två hela plan, och detta fragment är vad vi kalla egot eller själen.

Den Gudomliga Anden däruppe svävar endast över oss; själen, som är en ringa del därav, (det är som om Monaden räckte ned ett finger av eld, och spetsen på detta finger vore själen) kan icke nedstiga längre än till den högre delen av mentalplanet (som är det femte uppifrån

räknat, medan det fysiska planet är det sjunde och lägsta); och för att kunna nå en ännu lägre nivå måste den i sin tur sända ned en liten del av sig själv, vilken blir den personlighet som vi känner. Sålunda är denna personlighet, som var och en i allmänhet tror vara sig själv, i verkligheten endast fragmentet av ett fragment.

Hela evolutionen genom de lägre rikena är en förberedelse till utvecklingen av denna mänskliga konstitution. Ett djur har under sitt liv på det fysiska planet (och någon tid efteråt i den astrala världen) en själ precis lika individuell och avskild som en människas; men när djuret kommer till slutet av sitt astrala liv, reinkarnerar denna själ icke åter i en enda kropp, utan återvänder till ett slags reservoar av själisk materia, som i våra böcker kallas en gruppsjäl. Det är som om gruppsjälen vore ett ämbar vatten, som tillgodoser flera djur av samma slag, till exempel tjugo hästar, med det vatten de behöver. När en häst skall födas ur denna gruppsjäl, är det som när man doppar ett kärl i detta ämbar och tager upp det fullt med vatten. Under detta hästens liv råkar den ut för alla slags erfarenheter, som modifiera dess själ, av vilka den inhämtar lärdomar, och dessa kan jämföras med olika slags färgämnen, som hålls i vattenkärlet. När hästen dör, töms vattnet i kärlet tillbaka i ämbaret och det färgämne som det upptagit sprids över hela ämbaret. När en ung häst föds ur samma gruppsjäl, fylles ett nytt kärl med vatten ur ämbaret; men det är tydligt, att det är omöjligt att upptaga däri precis samma vattendroppar, som utgjorde den föregående hästens själ. (Beträffande vidare detaljer om denna process se *A Textbook of Theosophy*.)

När ett djur har hunnit tillräckligt långt i utveckling för att bli människa, innebär detta att dess själ vid slutet av dess liv icke hålles tillbaka i gruppsjälen, utan förblir en avskild väsenhet. Och nu vederfares den ett mycket egendomligt, men mycket härligt öde. Den själiska materien, vattnet i kärlet, blir själv ett verktyg för någonting mycket högre, och i stället för att verka som en själ blir den själv besjälad. Vi har ingen exakt analogi på det fysiska planet, såframt vi icke tänker på hur det går till, när man pumpar luft i vattnet under högt tryck och därigenom gör det till kolsyrat vatten. Om vi godtar denna symbolism, har det vatten, som förut var djursjälen, nu blivit en människas kausalkropp, och den luft, som pumpats i detsamma, är det ego, om vilket jag talat – denna människosjäl, som endast är en partiell manifestation av den Gudomlige Anden. Detta egots nedstigande symboliseras i den gamla mytologin av den grekiska föreställningen om krater eller kalken och av den medeltida berättelsen om den heliga Graal; ty Graal eller Kalken är det fullkomnade resultatet av hela denna lägre evolution, i vilken hålles det Gudomliga Livets vin, så att människosjälen kan födas. Det som förut varit djursjäl, blir sålunda vad som i fråga om människan kallas kausalkroppen, vilken har sin tillvaro i den högre delen av mentalplanet som det permanenta vehikel, som bebos av egot eller den mänskliga själen; och allt, som blivit inhämtat under dess evolution, överflyttas till detta nya livscentrum.

Denna själs evolution består i dess gradvisa återvändande till den högre nivån på planet närmast under det monadiska, varvid den för med sig resultatet av sitt nedstigande i form av vunna erfarenheter och förvärvade egenskaper. Den fysiska kroppen är hos oss alla fullt utvecklad, och emedan så är förhållandet, förutsättes det, att vi övervunnit den; men den bör helt och hållet stå under själens herravälde. Bland de högre raserna av människosläktet i våra dagar är det vanligen så, fastän den stundom kan slita sig lös och skena iväg en kort stund. Astralkroppen är också fullt utvecklad, men den är ännu icke på långt när fullkomligt behärskad; till och med bland de raser, som vi tillhör, finns det många människor, som är offer för sina egna känslor. I stället för att vara i stånd att fullkomligt styra dem, låter de sig alltför ofta styras av dem. De låter sina känslor löpa åstad med sig; alldeles som en vild häst kan springa bort med sin ryttare och föra honom till många platser, dit han icke önskat gå.

Vi kan alltså taga för givet att den fysiska kroppen är fullt utvecklad hos alla de bästa människorna av de mera framskridna raserna nu för tiden, och att den står någotsånär under deras kontroll; astralkroppen är också fullt utvecklad, men står ingalunda under kontroll; mentalkroppen är i färd med att utveckla sig, men den är ännu långt ifrån fullvuxen. De har

ännu ett långt stycke väg att gå, innan dessa tre kroppar, den fysiska, den astrala och den mentala, är fullkomligt underordnade själen. När detta sker, har det lägre självet gått upp i det högre självet, och egot, själen, har fått herravälde över människan. Fastän människan ännu ej är fullkomlig, är de olika vehiklerna så till vida i harmoni med varandra, att de har blott ett mål.

Hittills har själen långsamt hållit på att tygla de personliga vehiklerna, tills de blir ett med densamma, men nu börjar Monaden i sin tur behärska själen, och det skall snart komma en tid, då alldeles som personligheten och själen blivit ett, Anden och själen i sin tur skall bli ett. Detta är egots sammansmältning med Monaden, och när denna är fullbordad, har människan uppnått ändamålet med sitt nedstigande i materien – hon har blivit Övermänniskan eller Adepten.

Övermänskligt liv

Först nu ingår hon för första gången i sitt verkliga liv, ty hela denna häpnadsväckande utvecklingsprocess (genom alla de lägre rikena och sedan genom mänskligheten till uppnåendet av adeptskap) är endast en förberedelse till detta Andens sanna liv, som börjar först då människan blir mer än människa. Mänskligheten är den sista klassen i världsskolan, och när en människa blivit utbildad i denna, går hon ut i det verkliga livet, den förhärligade Andens liv, Kristuslivet. Vad detta är, därom vet vi ännu icke mycket, ehuru vi ser några av Dem som är delaktiga däri. Det har en härlighet och en glans, som undandrar sig all jämförelse, på samma gång som de övergår vår fattningsförmåga, och dock är detta liv ett påtagligt och levande faktum. Vi vet med absolut visshet, att envar av oss skall vinna det, och detta är något, som vi ej kan slippa ifrån, även om vi skulle vilja det. Om vi handlar själviskt, om vi ställer oss i vägen för evolutionens ström, kan vi fördröja våra framsteg, men vi kan ej helt och hållet hindra dem.

Sedan han avslutat det mänskliga livet, avlägger Adepten eller den Fullkomliga Människan vanligen sina olika materiella kroppar, men det står fortfarande i Hans makt att taga upp vilken som helst av dem, om Han skulle behöva dem för sitt arbete. I de flesta fall behöver den som uppnått denna nivå, icke längre någon fysisk kropp. Han behåller icke längre någon astral, mental eller ens kausal kropp, utan lever ständigt på sitt högsta plan. Var gång Han för något ändamål behöver ha att göra med ett lägre plan, måste Han ikläda sig ett tillfälligt vehikel tillhörande detta plan, emedan Han endast med tillhjälp av dess materia kan komma i beröring med dem som lever där. Om Han önskar tala till människorna på fysiskt sätt, måste Han ikläda sig en fysisk kropp, Han måste vara åtminstone delvis fysikaliserad, ty i annat fall kan Han icke tala. På samma sätt måste Han, om Han önskar göra intryck på våra sinnen, draga omkring sig en mental kropp. Varje gång Han för sitt arbetes skull behöver ikläda sig ett lägre vehikel, har Han makt att göra det, men Han behåller det endast för en tid. Det finns sju linjer för fortsatt utveckling, som den Fullkomliga Människan kan följa, och vi skall meddela en förteckning på dem i ett senare kapitel.

Adepternas brödraskap

Världen leds och styres i stor utsträckning av ett Brödraskap av Adepter, till vilket våra Mästare hör. De som studerar teosofi gör sig i fråga om Dem skyldiga till alla möjliga misstag. Man anser Dem ofta vara ett stort klostersonfund, där alla lever tillsammans på någon hemlig plats. Somliga tror att De är änglar, och många av våra studerande har föreställt sig, att De alla är hinduer eller att De alla lever bland Himalayabergen. Ingen av dessa hypoteser är riktig. Det finns ett stort Brödraskap, och dess medlemmar står i ständig förbindelse med varandra, men denna förbindelse äger rum på högre plan, och De lever icke nödvändigtvis tillsammans. Några av dessa stora Bröder, som vi kallar Visdomens Mästare, är villiga att antaga lärjungar och undervisa dem. Det ingår som ett led i Deras arbete. De utgör endast en ringa del av den mäktiga skaran av Fullkomliga Människor.

Adeptens krafter

Adeptens krafter är för visso många och underbara, men de är alla den naturliga följden av förmögenheter, som vi själva är i besittning av. Det förhåller sig blott så, att De äger dessa förmögenheter i mycket högre grad. Jag tror att Adeptens mest framträdande kännetecken i jämförelse med oss är, att Han ser på oss från en helt olik synpunkt, ty Han är alldeles fri från den tanke på sig själv som är så utpräglad hos de flesta människor. Adepten har övervunnit det lägre självet och lever icke för sig själv utan för alla, men dessa alla är på ett sätt, som endast Han är i stånd att fullt fatta, även i sanning Han själv. Han har nått så långt, att det i Hans karaktär ej finnes den minsta fläck, ej den minsta tanke på eller känsla för ett personligt, avskilt själv, och Hans enda motiv är att hjälpa evolutionen framåt, att arbeta i harmoni med den Logos, som leder den. Det kännetecken, som därefter är mest framträdande, är måhända Hans allsidiga utveckling. Vi är alla ofullkomliga, ingen har i något liv uppnått det högsta stadiet, och till och med den store vetenskapsmannen eller det stora helgonet ha vanligen uppnått mästerskap i endast en sak, och det återstår andra sidor i deras natur, vilka ännu icke hunnit bli utvecklade. Inom oss alla finns det frön till alla de olika egenskaperna, men de har endast delvis vaknat till liv, och det ena mycket mer än det andra. En Adept är emellertid en allsidig människa, en människa, vilkens hängivenhet, kärlek, sympati och medlidande är fullkomliga, medan Hans intellekt därjämte är något vida mer storslaget än vi ännu kan fatta, och Hans andlighet är underbar och gudomlig. Han höjer sig högt över alla människor, som vi känner, på grund av att Han är fullt utvecklad.

ANDRA KAPITLET MÄSTARNAS FYSISKA KROPPAR

Deras yttre

Det har hos teosoferna härskat mycket oklara föreställningar rörande Mästarna, varför det kanske kan hjälpa oss att fatta hur naturligt Deras liv är och hur lika oss De är i fysiskt avseende, om jag ger en kortfattad skildring av några Mästars utseende och dagliga liv. Det finns icke ett enda fysiskt kännetecken, genom vilket man med absolut säkerhet kan skilja en Adept från andra människor, men Han synes alltid imponerande, förnäm, värdig, helig och lugn, och var och en som möter Honom måste få intrycket att han står inför en märklig människa. Han är den starka, men tysta människan, som talar endast då Han har ett bestämt mål i sikte, för att uppmuntra, hjälpa eller varna; på samma gång är Han underbart välvillig och har ett utpräglat sinne för humor – en humor, som alltid är av det vänliga slaget, som aldrig används för att såra, utan alltid i syfte att lätta livets bekymmer. Mästaren Moria sade en gång, att det är omöjligt att göra framsteg på den ockulta vägen, om man saknar sinne för humor, och säkert är, att alla Adepter, som jag träffat, varit i besittning av denna egenskap.

De flesta av Dem är människor med ett avgjort vackert utseende; Deras fysiska kroppar är praktiskt taget fullkomliga, ty De lever i fullkomlig överensstämmelse med hälsans lagar, och framför allt oroar De sig aldrig för något. All Deras dåliga karma har för längesedan uttömts, och följaktligen är den fysiska kroppen ett så fullkomligt uttryck för Augoeides eller egots förklarade kropp, som det fysiska planets begränsningar medger. En Adepts nuvarande kropp plägar därför icke blott vara strålande vacker, utan varje ny kropp, som Han ikläder sig är med all sannolikhet en nästan exakt reproduktion av den gamla – fränsett olikheter beroende på ras och familj – emedan det icke finnes någonting, som modifierar den. Denna frihet från karma giver Dem, när De av något skäl vill ikläder sig en ny kropp, fullkomlig frihet att välja en födelse i vilket land eller vilken ras som helst, som kan anses lämpliga för det arbete De har att utföra, varför det icke betyder så mycket vilken nationalitet de kroppar har som de bär vid en viss given tidpunkt.

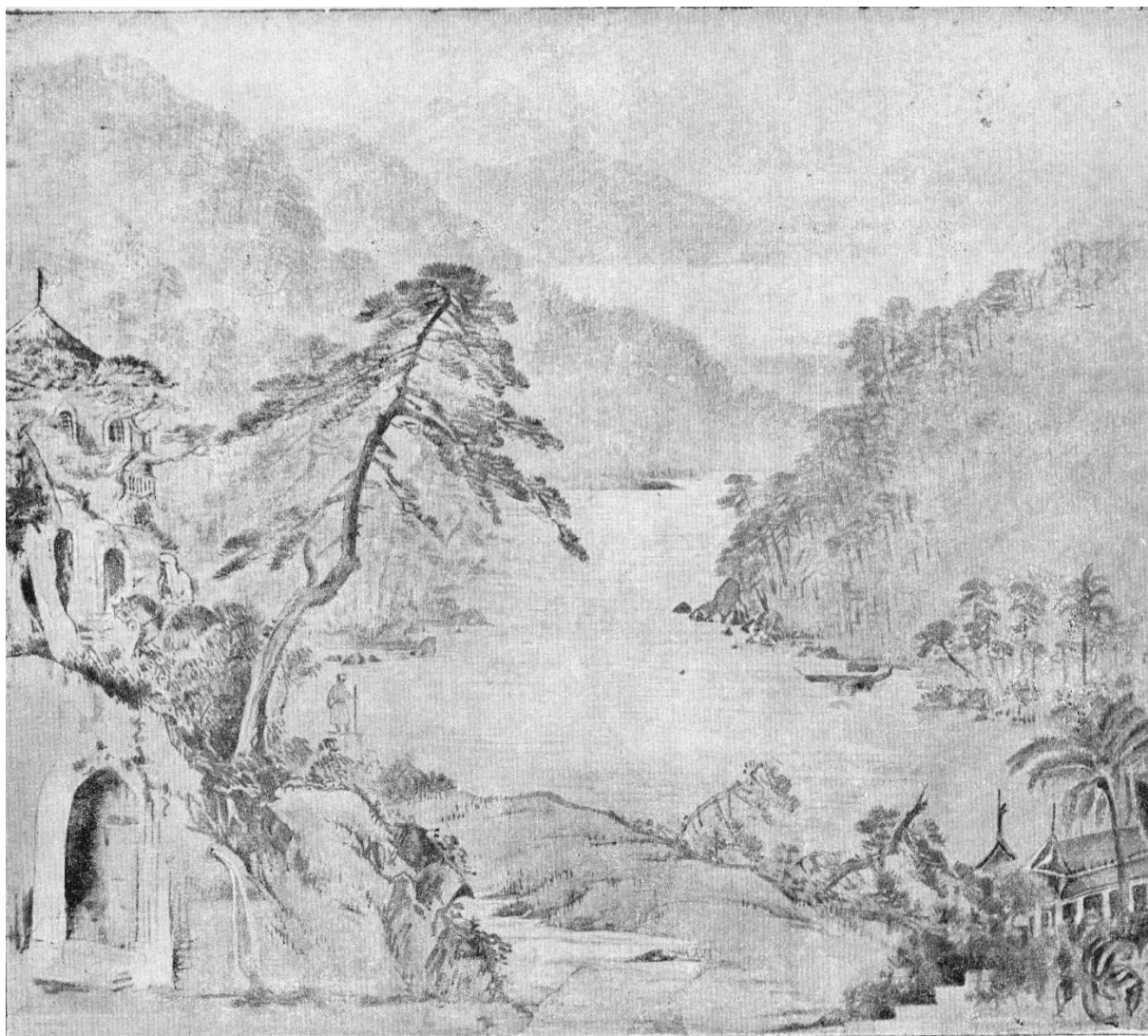
För att kunna veta om en viss människa är adept, måste man se hennes kausalkropp, ty i

denna visar sig hennes utveckling genom dess starkt ökade storlek och genom att dess färger är ordnade i koncentriska kretsar, såsom i viss mån angivits på avbildningen av en arhats kausal-kropp (plansch XXVI) i *Man Visible and Invisible*.

En dalgång i Tibet

Låt mig här i korthet beskriva en viss dal eller rättare sagt dalgång i Tibet, där tre av dessa Stora, Mästaren Morya, Mästaren Kuthumi och Mästaren Djwhal Khul lever i våra dagar.

Mästarna Morya och Kuthumi bor på var sin sida om en smal ravin, vars slutningar är bevuxna med furor, och på vars botten det flyter en liten ström. Vägar löper nedåt ravinen förbi Deras hus och möts på dess botten, där det finns en liten bro. Alldeles i närheten av bron leder en trång öppning till en rad vidsträckt underjordiska salar, som innehåller ett ockult museum, vårdat av mästaren Kuthumi för det Stora Vita Brödraskapets räkning.

EN DALGÅNG I TIBET. Denna illustration är en fotografisk reproduktion av originalet, som finns i Teosofiska Samfundets högkvarter i Adyar, Madras. Mästaren Djwhal Khul har precipiterat den på sidan. De övervägande färgerna är grönt, blått och svart (tusch). Den är signerad av mästaren med hans pseudonym »Gai Ben-Yamin». På tavlans vänstra sida ses mästaren Morya till häst. Gestalten i vattnet, som håller i en stav, är mästaren Djwhal Khul själv. Han vänder med avsikt ryggen till, emedan han ansåg att hans mongoliska drag ej vore värda att förevigas.

Detta museum innehåller föremål av de mest växlande slag. Det förefaller, som om det vore

avsett att ge en bild av hela evolutionsprocessen. Så till exempel finns här de mest naturtrogna avbildningar av varje människotyp, som levat på vår jord alltifrån början – från jättelika, löst hopfogade lemurier till småväxta kvarlevor av ännu tidigare och mindre mänskliga raser. Modeller i alto relieveo visar alla förändringar i jordens yta – förhållandena före och efter de stora översvämningar, som förändrat den så mycket. Våldiga diagram belyser de utvandringar som företagits av världens olika raser och visar nöjaktigt, huru långt de spritt sig från sina respektive urhem. Andra liknande diagram ägnas åt de olika världsreligionernas inflytande och visar var de praktiserades i sin ursprungliga renhet, och var de uppblandades med och fördunklades av andra religioners kvarlevor.

Förvånansvärt naturtrogna statyer förevigar vissa av länge sedan förgättna rasers stora ledares och lärares fysiska utseende, och olika föremål av intresse, som är förbundna med betydelsefulla och kanske förbisedda framsteg i civilisationen, förvaras här till framtida forskares tjänst. Här kan man få se originalhandskrifter av otrolig ålder och oskattbart värde – till exempel en handskrift egenhändigt avfattad av Herren Buddha under Hans sista liv som prins Siddhartha och en annan författad av Herren Kristus under Hans inkarnation i Palestina. Här förvaras det underbara original till Dzyans bok som Madame Blavatsky beskriver i inledningen till *Den Hemliga Läran*. Här finns också egendomliga skrifter från andra världar än vår. Djur- och växtformer är även avbildade, av vilka ett fåtal är bekanta för oss som fossil, ehuru vår nutida vetenskap icke har någon aning om det stora flertalet. Verkliga modeller av några av den avlägsna och förgättna forntidens stora städer kan här studeras av lärjungarna.

Alla statyer och modeller är hållna i samma livliga färger som originalen, och man torde observera att samlingen här med avsikt sammanfördes under ifrågavarande tid i ändamål att för eftervärlden åskådliggöra de stadier, den tidens evolution eller civilisation genomgick, så att vi här i stället för ofullständiga fragment, sådana som våra museer så ofta bjuder oss, i varje fall har en verkligt lärorik serie av representativa föremål. Där finner vi modeller av alla de olika slags maskiner, som respektive civilisationer utvecklats, och det finns också utförliga och rikhaltiga prover på de typer av magi som var i bruk under historiens olika tidevarv.

I den förhall, som leder till dessa stora salar, förvaras de levande bilderna av de lärjungar till Mästarna Morya och Kuthumi, som för tillfället undergår provlärjungaskap, något som jag skall beskriva i nästa kapitel. Dessa bilder är ordnade runt väggarna som statyer och är exakta kopior av ifrågavarande lärjungar. Det är emellertid icke sannolikt, att de är synliga för fysiska ögon, ty den lägsta materia, som ingår i deras sammansättning, är eterisk.

Nära bron finns även ett litet tempel med tornspiror i burmesisk stil, vilket besökes av några få byinnevånare, vilka kommer för att frambära offer av frukt och blommor och för att bränna kamfer och recitera *pancha shila*. En knagglig och ojämn stig leder nedåt dalen utmed flodstranden. Från vartdera av de båda Mästarnas hus kan man se det andra; de ligger båda ovanför bron, men det är ovisst om man kan se dem båda därifrån, alldenstund ravinen gör en krök. Om vi följer stigen uppåt dalen förbi mästaren Kuthumis hus, kommer vi till en stor klipp-pelare, bortom vilken det försvinner ur sikte, beroende på att ravinen kröker sig. Ett stycke längre framme vidgar sig ravinen till en platå, på vilken det finns en sjö, i vilken enligt traditionen Madame Blavatsky plögade bada, och det sägs, att hon tyckte vattnet vara mycket kallt. Dalen är skyddad och vetter mot söder, och fastän den kringliggande trakten är täckt med snö om vintern, kan jag icke påminna mig om att jag sett någon sådan i närheten av mästarnas hus. Dessa hus är av sten, mycket solitt och starkt byggda.

Mästaren Kuthumis hus

Mästaren Kuthumis hus delas i två delar av en korridor, som löper rakt genom det. Då man kommer in i korridoren, leder första dörren till höger till husets förnämsta rum, i vilket vår Mästare vanligen sitter. Det är stort och högt i taket (respektive femtio och trettio fot), på många sätt mera likt en sal än ett rum, och det upptar husets hela framsida på denna sida om korridoren.

Bakom detta stora rum finns två andra nästan kvadratiska rum, av vilka Han använder det ena som bibliotek och det andra som sovrum. Detta fullständigar denna sida eller avdelning av huset, vilken tydligen är förbehållen Mästarens personliga bruk och omges med en bred veranda. Den andra sidan av huset, till vänster om korridoren när man kommer in, tycks vara indelad i mindre rum och lokaler av olika slag, men vi har icke haft något tillfälle att undersöka dem närmare.

Det stora rummet är rikligt försett med fönster, både på fasaden och gaveln, så rikligt, att man vid inträdet får intrycket av en nästan oavbruten utsikt, och under fönstren löper en lång bänk. Där möter oss även något för detta land ganska ovanligt, en stor öppen eldstad mitt på väggen mitt emot fönstren på framsidan. Denna är så konstruerad att den uppvärmer alla tre rummen, och är försedd med en egendomlig hamrad järnhuv, vilken lär vara enastående i sitt slag i Tibet. Ovanför härden befinner sig en spiselkrans, och alldeles bredvid står Mästarens länstol, vilken är tillverkad av mycket gammalt, snidat trä och urholkad på så sätt, att den passar den sittande utan att denne behöver några kuddar. Runt omkring i rummet står bord och soffor, för det mesta utan ryggstöd, och i ett hörn påträffar vi klaviaturet till Mästarens orgel. Höjden till taket är måhända tjugo fot, och taket är mycket vackert med sina präktiga snidade bjälkar, vilka löper ned i ornamentala spetsar, där de möts, och på sådant sätt delar taket i avlånga sektioner. En bågformig öppning med en pelare i mitten, hållen i något slags gotisk stil, men utan glas, förbinder det stora rummet med arbetsrummet, och ett liknande fönster förbinder det med sovrummet. Det sistnämnda rummet är mycket enkelt möblerat. Där finns en vanlig säng, vilken är sträckt som en hängmatta mellan tvenne snidade trästöd med fäste i väggen (det ena snidat i form av ett lejonhuvud och det andra i form av ett elefanthuvud) och när sängen icke används, är den hopfälld mot väggen.

Biblioteket är ett vackert rum och innehåller tusentals band. Utmed väggen står höga bokhyllor, fulla med böcker på många språk, böcker av vilka en del är europeiska arbeten, och överst uppe finns öppna hyllor för handskrifter. Mästaren är mycket språkkunnig, och utom det att Han är mycket hemma i engelska, har Han grundliga kunskaper i franska och tyska. I arbetsrummet finns också en skrivmaskin, en gåva till Mästaren från en av Hans lärjungar.

Mästarens familj känner jag endast föga till. Det finns en dam, tydligen en lärjunge, som Han kallar ”syster”. Om hon är Hans verkliga syster eller ej, kan jag icke säga, det kan möjligen vara en kusin eller brors- eller systerdotter. Hon ser mycket äldre ut än Han, men detta behöver icke göra släktskapet osannolikt, alldenstund Han i långa tider sett ut att vara vid samma ålder som nu. Hon liknar Honom i viss mån, och ett par gånger, då det varit sammankomster, har hon slutit sig till sällskapet, ehuru hennes egentliga arbete tycks vara att sköta hushållet och ha tillsyn över tjänarna. Bland dessa märks en gammal man och hans hustru, vilka länge varit i Mästarens tjänst. De vet icke något om sin husbondes verkliga värdighet, utan betraktar Honom som en mycket överseende och välvillig husbonde, och naturligtvis är det till stor nytta för dem att få vara i Hans tjänst.

Mästarens verksamheter

Mästaren har en stor egen trädgård. Han äger också ett stort jordområde och använder jordbruksarbetare till att odla det. I närheten av huset växer blommande buskar och en myckenhet blommor blandade med ormbunkar. Genom trädgården rinner en bäck, som bildar ett litet vattenfall, och över detsamma har man byggt en liten bro. Här sitter Han ofta, när Han låter välsignelsebringande tankar strömma ut över sin omgivning; en tillfällig iakttagare skulle otvivelaktigt få den uppfattningen, att Han sitter sysslolös och betraktar naturen, tankspritt lyssnande till fåglarnas sång och vattnets porlande och fallande. Ibland sitter Han också i sin stora länstol, och när Hans närmaste ser Honom där, vet de, att Han icke får störas; de vet icke precis vad Han gör, men antar, att Han befinner sig i *samadhi*. Den omständighet att man i Österlandet förstår detta slags meditation och hyser vördnad för den, torde vara ett av skälen

till att adepterna föredrar att leva där framför i Västerlandet.

Vi få sålunda det intrycket, att Mästaren sitter stilla en stor del av dagen och, såsom vi skulle säga, mediterar, men Han har mycket annat arbete dessutom. Han har komponerat musikstycken och har skrivit uppsatser och artiklar för olika ändamål. Han hyser även stort intresse för den fysiska vetenskapens utveckling, fastän denna egentligen tillhör en av de andra Mästarernas verksamhetsområde. Då och då rider Mästaren Kuthumi ut på en stor fuxröd häst, och ibland, när deras arbete sammanfaller, har Han sällskap med Mästaren Morya, som alltid rider på en präktig vit häst. Vår Mästare besöker regelbundet några av klostren, och ibland beger Han sig uppför ett stort pass till ett ensligt kloster bland bergen. Dessa ridturer under utförandet av Hans plikter tycks skänka Honom Hans förnämsta kropps rörelse, men ibland är han ute och promenerar med Mästaren Djwhal Khul, som bor alldeles i närheten av den stora klippan, varifrån man har utsikt över sjön.

Stundom spelar vår Mästare på orgeln, som står i det stora rummet i Hans hus. Han har låtit tillverka den i Tibet under sitt eget överinseende, och den är i själva verket en kombination av piano och orgel, med ett klaviatur i stil med dem vi har i Västerlandet, på vilket Han kan spela hela vår västerländska musik. Den är olik varje annat instrument, som jag känner till, ty den är på sätt och vis försedd med två framsidor, eftersom man kan spela på den både från vardagsrummet och från arbetsrummet. Det förnämsta klaviaturet (eller snarare de tre klaviaturen, stor orgel, svällare och kör) befinner sig i vardagsrummet, medan pianoklaviaturet har sin plats i arbetsrummet, och dessa klaviaturer kan användas antingen tillsammans eller var för sig. På den fullständiga orgeln med dess pedaler kan man spela som vanligt från vardagsrummet, men genom att vrida på ett handtag, som ungefär svarar mot en klaff, kan pianomekanismen förbindas med orgeln, så att det hela spelar samma gång. Från denna synpunkt sett behandlas pianot i själva verket som ett tilläggsregister på orgeln.

Från klaviaturet i arbetsrummet kan man emellertid spela på pianot som på ett särskilt instrument, helt och hållet avskilt från orgeln, men medelst någon komplicerad mekanism står körorgeln även i förbindelse med denna klaviatur, varigenom det blir möjligt att antingen spela på pianot ensamt alldeles som på ett vanligt piano eller också med ackompanjemang av körorgeln eller åtminstone av vissa register på denna orgel. Såsom jag sade, är det även möjligt att helt och hållet skilja de två från varandra och sålunda, om det spelas vid båda klaviaturerna, utföra en duett på orgel och piano. Mekanismen och piporna på detta märkvärdiga instrument upptar nästan fullständigt vad man skulle kunna kalla den övre våningen i Mästarens hus. Genom magnetisering har han satt det i förbindelse med gandharvaerna eller musikens devaer, så att de lämnar sin medverkan varje gång det spelas därpå. Härigenom erhåller Han ljudkombinationer, sådana som man aldrig får höra i den fysiska världen, och dessutom verkar själva orgeln på ett sätt som påminner om ackompanjemang av sträng- och blåsinstrument.

Devaernas sång ljuder överallt i världen, den tonar alltid i människornas öron, men de vill icke lyssna till dess skönhet. Det är havets djupa bas, vindens sus i träden, forsens brus, strömmarnas, flodernas och vattenfallens musik, som i förening med många andra bildar den levande naturens mäktiga sång. Detta är endast ekot i den fysiska världen av något ännu mycket större, av Devaernas liv. Som det heter i *Ljus på vägen*:

”Endast brottstycken av den stora sången nå dina öron, medan du ännu blott är människa. Men om du hör något därav, så göm det troget i ditt minne, så att intet som mött dig går förlorat, och försök att därav lära dig meningen av det mysterium, som omger dig. Det kommer en tid, då du icke behöver någon lärare. Ty liksom individen har röst, så har ock det röst, i vilket individen finnes till. Livet självt förmår tala och tiger aldrig. Och dess tal är icke, som du i din dövhet tror, en klagan, det är en sång. Och dess tal är en del av harmonien, lär av den att lyda harmoniens lagar.”

Varje morgon kommer ett antal personer – icke egentliga lärjungar, utan anhängare – till Mästarens hus och slår sig ned på och utanför verandan. Ibland håller Han ett litet anförande till dem – ett slags kortare föreläsning, men för det mesta fortsätter Han med sitt arbete och

skänker dem endast ett vänligt småleende, varmed de även låter sig nöja. De kommer tydligen för att sitta i Hans aura och ägna Honom sin vördnad. Stundom intar Han sin måltid på verandan, omgiven av denna skara tibetaner, som sitter med korslagda ben på marken omkring Honom, men vanligen äter Han för sig själv i sitt rum. Det är möjligt att Han följer de buddhistiska munkarnas ordningsregler och icke intar någon föda efter kl. 12 på middagen, ty jag kan icke påminna mig, att jag någonsin sett Honom äta på kvällen; det är även möjligt, att han icke behöver föda varje dag. Vid behov beställer Han troligen den föda Han önskar, och Han intar icke sina måltider på bestämda tider. Jag har sett honom äta små runda kakor, bruna till färgen och söta till smaken; ingredienserna är vete, socker och smör, och kakorna är av samma slag som vanligen används i hushållet, och som bakas av hans syster. Han äter också curry och ris, varvid curryn är tillagad som ett slags soppa, påminnande om *dhal*. Han använder en vacker och egendomlig guldsked, vars skaft slutar med en elefant och bildar en ovanlig vinkel med skedbladet. Det är en släktklenod av hög ålder och sannolikt av stort värde. Han bär i allmänhet vita kläder, men jag kan ej minnas, att jag någonsin sett Honom bära huvudbonad av något slag, utom vid de sällsynta tillfällena, då han ikläder sig Gelugpa-sektens eller -klanens gula dräkt, till vilken hör en huva i stil med den romerska hjälmen. Mästaren Morya brukar emellertid bära turban.

Andra hus

Mästaren Moryas hus ligger på motsatta sidan av dalen men mycket längre nere – alldeles intill det lilla templet och ingången till grotterna. Det är byggt i en helt annan stil med åtminstone två våningar, och den fasad, som vetter mot vägen, har en glasveranda i vardera våningen. Hans liv är ordnat på ungefär samma sätt som Mästaren Kuthumis.

Om vi följer vägen på vänstra flodstranden, som gradvis stiger upp mot dalslutningen, passerar vi på högra sidan Mästaren Kuthumis hus och område, och ett stycke högre uppe finner vi på samma sida om vägen en liten hydda eller koja, som Han, som nu är Mästaren Djhwal Khul, egenhändigt uppfört åt sig på den tid, då Han var lärjunge, för att kunna bo alldeles i närheten av sin Mästare. I denna koja hänger ett slags platta, på vilken en av Mästaren Kuthumis engelska lärjungar för många år sedan på Hans begäran precipiterade en interiör av det stora rummet i Mästaren Kuthumis hus med olika Mästares och lärjungars gestalter. Detta gjordes till minne av en särskilt lycklig och givande afton i Mästarens hus.

Första strålens Adepter

Om vi nu övergår till en beskrivning av dessa Storas personliga utseende, så är att märka, att detta i viss mån modifieras av den stråle eller typ som var och en av dem tillhör. Den Första Strålen har makt som sitt mest utmärkande kännetecken, och de som föds under dess välde är världens konungar, härskare och styresmän – först och främst i den inre och andliga världen, men även på det fysiska planet. Varje människa, som i ovanlig grad besitter de egenskaper, som sätter henne i stånd att behärska människorna och med lätthet leda dem i den riktning hon önskar, hör sannolikt till den Första Strålen, eller också utvecklar hon sig i riktning mot denna stråle.

En sådan kunglig gestalt är Herren Vaivasvata Manu, härskaren över femte rotrasen, den resligaste av alla Adepterna, sex fot åtta tum lång och av fullkomliga proportioner. Han är den typiska människan för vår ras, dess urtyp, och varje medlem av denna ras härstammar direkt från Honom. Manun har ett mycket karakteristiskt ansikte, vittnande om stor kraft, med örn-näsa, böljande brunt helskägg och bruna ögon samt ett ståtligt huvud med lejonlik hållning. ”Reslig är Han”, säger vår president, ”och av konungsligt majestät, med ögon genomträngande som en örns, bruna och strålande av ett gyllne ljus”. Han bor för närvarande uppe i Himalayabergen, icke långt från Sin store Broders, Herren Maitreyas hus.

En sådan härskargestalt är även Mästaren Morya, Herren Vaivasvata Manus närmaste man och efterträdare samt den sjätte rotrasens blivande Manu. Han är av kunglig rajputisk börd, och

har mörkt, tudelat skägg, mörkt, nästan svart hår, som faller ned över skuldrorna, och mörka, genomträngande ögon, fulla av kraft. Han är sex fot sex tum lång, har en krigares hållning, och talar i korthuggna meningar, som om Han vore van vid att ögonblickligen bli åtlydd. I Hans närvaro har man en förnimmelse av överväldigande kraft och styrka, och Han har en befallande värdighet, som inger den djupaste vördnad.

Madame Blavatsky har ofta berättat för oss, hur hon mötte Mästaren Morya i Hyde Park i London år 1851, då Han kommit dit i sällskap med flera andra indiska furstar för att besöka den första stora internationella utställningen. Egendomligt nog föll det sig så att även jag, som då var ett litet barn på fyra år, hade tillfälle att se Honom, fastän utan att veta, vem Han var. Jag minns att man tagit mig med ut för att åse en lysande procession, i vilken bland mycket annat underbart en skara präktigt klädda indiska ryttare uppträdde. En ståtlig syn erbjöd de i sanning, där de kom ridande på de vackraste hästar i världen, och det var blott naturligt, att mina barna-ögon fästes på dem i förtjusning, och att jag tyckte att det icke fanns någonting vackrare i detta underbara och sagolika skådespel. Och som jag stod där, hållande min far i handen, och såg dem passera förbi, fäste en av de resligaste av dessa hjältegestalter på mig sina strålande svarta ögon, som halvt skrämde mig, och dock på samma gång uppfyllde mig med obeskrivlig glädje och hänryckning. Han red förbi med de andra, och jag såg Honom icke mera, men ofta dök bilden av dessa blixtrande ögon upp i min barnsliga hågkomst.

Naturligtvis visste jag då ingenting om vem Han var, och jag skulle aldrig ha känt igen Honom, om Han icke själv behagat nämna saken för mig många år senare. Då jag en dag i Hans närvaro talade om Samfundets första tid, råkade jag säga att första gången jag haft privilegiet att se Honom i fysikaliserad form var vid ett visst tillfälle, då Han kom in i Madame Blavatskys rum i Adyar för att ge henne styrka och meddela vissa anvisningar. Han själv, som var inbegripen i ett samtal med några andra Adepter, vände sig hastigt emot mig och sade: ”Nej, det var icke första gången. Kommer du icke ihåg, hur du som litet barn såg de indiska ryttarna rida förbi i Hyde Park, och såg du icke, hurusom jag redan då utsåg dig?” Jag mindes det naturligtvis genast och sade: ”O Mästare, var det Du? Jag borde ha vetat det.” Jag nämner icke denna tilldragelse bland de tillfällen, då jag träffat och samtalat med en Mästare, och båda parterna varit i den fysiska kroppen, emedan jag icke då visste, att denne ståtliga ryttare var Mästaren, och emedan ett så litet barns vittnesbörd lätt skulle kunna betvivlas eller anses betydelselöst.

I Första kapitlet hänvisades till mr S. Ramaswamy Iyers upplevelse. Härnäst följer ett utdrag ur hans egen redogörelse för denna:

Jag följde som bäst vägen till den stad, varifrån – efter vad människor jag mött på vägen försäkrat mig – jag i min pilgrimsdräkt lätt kunde komma över till Tibet, när jag plötsligt såg en ensam ryttare rida i galopp emot mig från det motsatta hållet. Av hans resliga kroppsbyggnad och ryttarskicklighet slöt jag att han var en officer i tjänst hos rajan av Sikkim ... När han kom närmare, tyglade han hästen. Jag betraktade honom och igenkände honom genast. ... Jag befann mig i den vördnadsbjudande närvaron av honom, av samme Mahatma, min egen vördade Guru, som jag tidigare sett i hans astralkropp på teosofiska högkvarterets altan. Det var han, den himalayanske brodern från den kväll i sistlidna december jag alltid skall minnas, som så vänligt låtit ett brev falla till svar på det som jag blott någon timme dessförinnan lämnat i ett förseglat kuvert till madame Blavatsky och som jag i mellantiden icke för ett ögonblick lät mig gå ur sikte. I samma stund jag nu återsåg honom, kastade jag mig på marken inför hans fötter. Jag reste mig på hans befallning, och när jag såg honom lugnt i ansiktet, glömde jag mig helt i betraktandet av den skepnad jag så väl kände, då jag sett hans porträtt (det överste Olcott har i sin ägo) vid oräkneliga tillfällen. Jag visste icke vad jag skulle säga – glädjen och vördnaden förstummade mig. Hans ansiktes majestät, vilket tycktes mig vara makten och tanken förkroppsligade, ingav mig hänryckelsens bävan. Äntligen stod jag ansikte mot ansikte med Himavats Mahatma, och han var ingen myt, ingen skapelse av något mediums fantasi, såsom vissa skeptiker framkastat. Det var ingen nattlig dröm – klockan var mellan nio och tio på förmiddagen. Solen sken och var det tysta vittnet ovanifrån av det som nu utspelade sig. Framför mig ser jag honom i kött och blod, och han talar till mig i ett vänligt och milt tonfall. Vad mera kunde jag begära? Min överflödande lycka stämde mig till tystnad. Först efter någon stund kunde jag yttra några ord, därtill uppmuntrad av hans vänliga ton och

ord. Hans hudfärg är inte lika ljus som Mahatma Kuthumis, men aldrig har jag sett ett sådant skönt ansikte, en sådan reslig och majestätisk kroppsbyggnad. Liksom på porträttet bär han ett kort svart skägg och långt svart hår som räcker honom till bröstet, endast klädedräkten var nu en annan. I stället för den vita, löst sittande klädnaden bär han nu en gul pälsbrämmande mantel och på huvudet i stället för turbanen en gul tibetansk filtmössa, liknande dem jag sett somliga bhutaneser bära i detta land. När de första ögonblicken av hänryckning och överraskning gått över och jag lugnt fattat situationen, hade jag ett långt samtal med honom.*

En annan sådan härskaregestalt är Herren Chakshusha Manu, fjärde rotrasens Manu, kines till börd och av mycket hög kast. Han har mongolens utstående kindben, och Hans ansikte ser ut, som om det vore fint utmejslat i gammalt elffenben. Han brukar bära praktfulla kläder av böljande guldtyg. Som regel kommer vi icke i beröring med Honom under vårt vanliga arbete utom i de fall vi har att göra med en lärjunge tillhörande Hans rotras.

Andra strålens Adepter

I fråga om vår Herre Bodhisattvan, Världsläraren, och Hans närmaste man Mästaren Kuthumi, utmärks Deras inflytande framför allt av den alltomfattande kärlek, som strålar från Dem. Herren Maitreya bär för närvarande en kropp tillhörande den keltiska rasen, men när Han inom kort framträder i världen för att undervisa de sina, kommer Han att använda en kropp, som beretts för Hans räkning av en av Hans lärjungar. Hans ansikte är av underbar skönhet, kraftfullt men på samma gång kärleksfullt, med rikt hår, som böljar likt guld över Hans axlar. Hans skägg är spetsigt som på en del av de gamla målningarna, och Hans ögon, av en underbar violblå färg, är som tvillingblommor, som stjärnor, som djupa och heliga dammar, fulla av den eviga fridens vatten. Hans leende är utsägligt intagande, och en gloria av bländande ljus omger Honom, blandad med detta underbara rosafärgade sken, som alltid strålar ut från Kärlekens Herre.

Vi kan tänka oss Honom sittande i den stora salen i Sitt hus i Himalaya, rummet med de många fönstren och utsikt över trädgårdarna, terrasserna och de böljande indiska slätterna långt i fjärran, eller promenerande i sin trädgård i aftonens svalka, klädd i en sid, vit dräkt med bred guldbård, bland de härliga blommorna, vilkas doft fyller den omgivande luften med rik och ljuvlig vällukt. Övermåttan underbar är vår Herre Kristus, obeskrivligt underbar, ty från Honom utströmmar den kärlek, som hugsvalar millioner, och Hans är den röst, som uttalar, såsom aldrig en människa gjort, de visdomens ord, som skänker människor och änglar frid. Om mycket få år kommer denna Röst att höras och denna Kärlek att förnimmas av dem som vandrar på jordens mörka vägar. Må vi bereda oss att mottaga Honom när Han kommer och hylla Honom genom troget tjänande!

Mästaren Kuthumi bär en kashmirbramans kropp och är lika ljushyad som en genomsnitts-engelsman. Även Han har böljande hår, och Hans ögon är blå och fulla av glädje och kärlek. Hans hår och skägg är bruna, och i solskenet få de en rödaktig skiftning med glimtar av guld. Hans ansikte är ganska svårt att beskriva, ty Hans uttryck växlar ständigt, när Han ler; näsan är fint formad, och ögonen är stora och av en underbar klarblå färg. Liksom den store Herren är även Han lärare och präst, och många århundraden härefter skall Han efterträda Honom i Hans höga ämbete, då Han upptager Världslärarens spira och blir den sjätte rotrasens Bodhisattva.

De övriga strålarna

Mahachohanen är typen för statsmannen, den store organisatören, fastän även Han har många militära egenskaper. Han bär en indisk kropp och är lång och mager med skarp profil, mycket vacker och fint skuren, och med skägglöst ansikte. Hans ansikte är ganska strängt med kraftig, bred haka, Hans ögon är djupa och genomträngande, och Hans tal är något kort och tvärt, såsom

* *Five Years of Theosophy* (2nd Edition), s. 284.

fallet ofta är med krigare. Han bär i allmänhet indiska kläder och vit turban.

Mästaren greve de Saint Germain liknar Honom på många sätt. Fastän Han icke är särskilt lång, är Han mycket rak och militärisk till sin hållning, och Han besitter den utsökta artighet och värdighet, som utmärkte 1700-talets grand seigneur; vi känner med detsamma att Han tillhör en mycket gammal och förnäm familj. Hans ögon är stora och bruna och fulla av mildhet och humor, och Hans imponerande uppträdande framtvingar människornas hyllning. Hans ansikte är olivbrunt, Hans kortklippta bruna hår är delat i mitten och struket tillbaka från pannan, och Han bär ett kort, spetsigt skägg. Ofta är Han iklädd en mörk uniform med guldbroderier – ibland också en elegant röd militärkappa – och detta framhäver ytterligare Hans militäriska utseende. Han residerar vanligen i ett gammalt slott i östra Europa, vilket tillhört Hans släkt i många århundraden.

Mästaren Serapis är lång och har ljus hy. Han är till börden grek, men allt Hans arbete har blivit utfört i Egypten och i samband med den Egyptiska Logen. Han har ett mycket förnämt och asketiskt ansikte, som något påminner om avlidne kardinal Newmans.

Den Venetianske Chohanen är måhända den vackraste av alla Brödraskapets medlemmar. Han är mycket lång – omkring sex fot fem tum – och har böljande skägg och guldgult hår ungefär som Manu samt blå ögon. Fastän Han är född i Venedig, har Hans släkt otvivelaktigt gotiskt blod i sina ådror, ty Han tillhör alldeles uppenbart denna typ.

Mästaren Hilarion är grek, och frånsatt den svagt böjda näsan är Han av den gamla grekiska typen. Pannan är låg och bred liksom på Praxiteles' Hermes. Även Han är underbart vacker och ser snarare yngre ut än de flesta av Adepterna.

Han, som en gång var lärjungen Jesus, bär nu en syrisk kropp. Han har arabens mörka hy, mörka ögon och svarta skägg och bär vanligen vita kläder och turban. Han är deras Mästare, som söker nå Gud genom hängivenhet, och grundtonen i Hans väsen är intensiv renhet och en brinnande kärlek, som icke vet av några hinder. Han lever bland druserna på Libanons berg.

Två av de Stora, med vilka vi kommit i beröring, skiljer sig en smula från vad vi kanske utan att brista i vördnad kan kalla Adeptens vanliga kroppstyp. Den ene är Han, om vilken överste Olcott flera gånger skriver, och som fått namnet Jupiter i boken *Man: Whence, How and Whither*. Han är mindre än flertalet medlemmar av Brödraskapet och är så vitt jag vet den ende av Dem, vilkens hår är gråsprängt. Han har en synnerligen rak hållning och rör sig livligt och med militärisk precision. Han är godsägare, och under det besök jag avlade hos Honom tillsammans med Swami T. Subba Rao, såg jag Honom flera gånger ha att göra med personer, som såg ut att vara uppsyningsmän, och som avlade rapport och mottog förhållningsorder av Honom. Den andre är Mästaren Djwhal Khul, som fortfarande bär samma kropp som då Han nådde Adeptskapet för blott några få år sedan. Detta är måhända orsaken till, att det icke varit möjligt att göra denna kropp till en fullkomlig avbild av Augoeides. Hans ansikte är av utpräglat tibetansk typ, med utstående kindben och ett något strävt utseende, som visar tecken på ålder.

Ibland behöver en Adept för något särskilt ändamål en kropp, som Han för tillfället kan använda i världens larm och oro. Detta blir fallet, när Världsläraren kommer, och man har sagt oss, att åtskilliga andra Adepter sannolikt då kommer att framträda för att tjänstgöra under Honom och bistå Honom i Hans stora arbete för mänskligheten. De flesta av dessa Stora kommer att följa sitt Överhuvuds exempel och för tillfället låna sina lärjungars kroppar, varför det är nödvändigt att ett visst antal sådana vehikler finnas till hands att användas av Dem. Studerande frågar ibland hur det kommer sig att Adepterna, som ju redan har fysiska kroppar, behöver andra vid ett tillfälle som detta.

Fullkomliga fysiska höljen

De som vid uppnåendet av Adeptskap väljer som sin framtida verksamhet att stanna kvar i denna värld och direkt hjälpa till med sin egen mänsklighets evolution, finner det lämpligt för sitt arbete att behålla fysiska kroppar. För att vara lämpliga för Deras syften får dessa kroppar icke vara av det vanliga slaget. De måste icke blott vara absolut friska, utan de måste även vara

fullkomliga uttryck för så mycket av egot, som kan manifesteras sig på det fysiska planet.

Att bygga upp en sådan kropp är intet lätt arbete. När en vanlig människas jag kommer ned till sin nya spädbarnskropp, finner detta jag kroppen omhändertagen av en artificiell elemental, som blivit skapad i enlighet med jagets karma, såsom jag skildrat det i *Det inre livet*. Denna elemental är ivrigt sysselsatt med att dana den form som snart skall födas i den yttre världen, och den stannar kvar efter födelsen och fortsätter denna daningsprocess i vanliga fall tills kroppen är sex eller sju år gammal. Under denna period kommer jaget så småningom i närmare beröring med sina nya astrala, mentala och fysiska vehiklar, och vänjer sig vid dem, men det arbete, jaget självt nedlägger på dessa nya vehikler intill den tidpunkt, då elementalen avlägsnar sig, är i de flesta fall obetydligt. Det står visserligen i förbindelse med kroppen men ägnar den i allmänhet blott föga uppmärksamhet; det föredrar nämligen att vänta, tills det uppnått ett åldersstadium, då den är mera mottaglig för dess ansträngningar.

Helt annorlunda förhåller det sig med Adepten. Som denne icke har någon dålig karma att avarbeta, är ingen artificiell elemental i verksamhet, och det är uteslutande jaget självt, som alltifrån början har hand om kroppens utveckling, varvid ärftligheten är det enda som begränsar detsamma. Detta möjliggör åstadkommandet av ett mycket finare och känsligare redskap, men det innebär också mera besvär för jaget och tar under några år en ansenlig del av dess tid och kraft i anspråk. Till följd härav och utan tvivel även av andra skäl önskar Adepten icke upprepa denna process oftare än strängt nödvändigt, och Han låter därför sin fysiska kropp räcka så länge som möjligt. Våra kroppar blir gamla och dör av olika orsaker, av nedärvd svaghet, sjukdom, olyckshändelse och självsvald, oro och överansträngning. Men i fråga om Adepten förefinnes inga av dessa orsaker, fastän vi naturligtvis måste komma ihåg, att Hans kropp i fråga om arbetsförmåga och uthållighet är oändligt överlägsen vanliga människors.

Alldenstund Adepternas kroppar är sådana som vi beskrivit dem, är De vanligen i stånd att behålla dem mycket längre än en vanlig människa, och härav följer, att vi vid närmare undersökning finner att en sådan kropps ålder i allmänhet är betydligt högre än dess utseende ger vid handen. Så till exempel förefaller Mästaren Morya att vara en man i sin kraftigaste ålder — möjligen trettiofem eller fyrtio år gammal – men många av de historier, som Hans lärjungar berättar om Honom, tyda på en ålder, som är fyra eller fem gånger högre, och Madame Blavatsky har själv talat om för oss, att då hon i sin barndom såg Honom första gången, såg Han ut alldeles på samma sätt som nu för tiden. Vidare förefaller Mästaren Kuthumi att vara ungefär lika gammal som sin ständige vän och kamrat, Mästaren Morya; likväl skall Han ha tagit en universitetsgrad i Europa strax före mitten av förra århundradet, vilket skulle betyda, att Han icke är långt ifrån hundra år gammal. Vi har för närvarande ingen möjlighet att få veta, var gränsen går för livsförlängningen, fastän det kan bevisas, att den med lätthet kan sträcka sig till mer än det dubbla av psalmistens sjuttio år.

En kropp, som sålunda blivit beredd för högre arbete, är nödvändigtvis känslig, och av detta skäl kräver den omsorgsfull vård, om den ständigt skall vara fullt effektiv. Den skulle nötas ut på samma sätt som våra kroppar, om den vore utsatt för den yttre världens otaliga små friktioner och dess ständiga ström av osympatiska vibrationer. Därför lever de Stora vanligen i relativ avskildhet och framträder blott sällan i det cyklonartade kaos, som vi kallar det dagliga livet. Om De utsatte sina kroppar för den virvel av nyfikenhet och häftiga känslor, som sannolikt kommer att omge Världsläraren, när Han kommer, är det otvivelaktigt, att dessa kroppars liv skulle bli i hög grad förkortat, och på grund av deras ytterliga känslighet skulle det också medföra mycket onödigt lidande.

Lånade kroppar

Genom att för tillfället taga en lärjunges kropp i besittning undviker Adepten dessa olägenheter, och på samma gång påskyndar Han i oberäknelig grad lärjungens evolution. Han tar sin boning i vehiklet endast när Han behöver det, måhända för att hålla en föreläsning eller för att

utsända en särskild ström av välsignelse, och så snart Han gjort vad Han önskar, lämnar Han kroppen, och lärjungen, som hela tiden hållit sig redo, återtar den i samma ögonblick som Adepten återvänder till sitt eget vehikel för att fortsätta sitt vanliga arbete till världens hjälp. På detta sätt påverkas Hans regelbundna arbete blott i ringa mån, men Han har likväl alltid till sitt förfogande en kropp, med vars hjälp Han, när så kräves, kan samarbeta med Världsläraren på det fysiska planet.

Vi kan lätt tänka oss hur detta skall påverka den lärjunge, som har förmånen att sålunda låna ut sin kropp till en av dessa Stora, även om den fulla verkan härav undandrar sig vårt bedömande. Ett vehikel, som likt ett instrument stämts genom ett sådant inflytande, blir för honom för visso en hjälp, icke en begränsning, och medan hans kropp tas i bruk, har han alltid förmånen att få bada i Adeptens underbara magnetism, ty han måste vara redo att återtaga sin kropp, så snart Mästaren slutat sitt arbete.

Denna metod att låna en lämplig kropp används alltid av de Stora, när De finner för gott att stiga ned bland människorna under förhållanden sådana som de, vilka nu råder i världen. Herren Gautama använde den, när Han kom för att uppnå Buddhaskapet, och Herren Maitreya gick till väga på samma sätt, när Han besökte Palestina för två tusen år sedan. Det enda undantag jag känner är, när en ny Bodhisattva övertar Världslärarens ämbete, sedan Hans företrädare blivit Buddha och Han vid sitt första framträdande i världen i denna egenskap låter sig födas som ett litet barn på vanligt sätt. Så gjorde vår Herre, den nuvarande Bodhisattvan, när Han lät sig födas som Shri Krishna på Indiens brännheta slätter för att sedan vördas och älskas med en lidelsefull hängivenhet, som knappast någonsin haft sin like.

Att en Mästare temporärt tar en lärjunges kropp i besittning, är något, som icke bör förväxlas med vad som inträffar, då en person som hunnit långt i utveckling, permanent använder ett vehikel, som beretts åt honom av någon annan. Det är allmänt känt bland hennes anhängare, att när vår stora stiftarinna Madame Blavatsky lämnade den kropp, i vilken hon var oss bekant, hon gick in i en annan, som just blivit övergiven av sin ägare. Huruvida denna kropp blivit särskilt beredd för hennes bruk, känner jag icke till, men andra fall är kända, då så varit förhållandet. I sådana fall är det alltid förbundet med vissa svårigheter att anpassa vehiklet för den nye ägarens behov och individuella egenskaper, och det är sannolikt, att det aldrig blir en fullt passande klädnad. Det nedstigande jaget har att välja mellan att antingen ägna mycken tid och mycket besvär åt att övervaka ett nytt vehikels tillväxt, avsett att vara ett fullkomligt uttryck för jaget i den mån detta är möjligt på det fysiska planet, eller att undvika hela denna svårighet genom att inträda i en annans kropp – ett tillvägagångssätt, som förser jaget med ett ganska gott verktyg för alla vanliga ändamål, men som aldrig kommer att i alla avseenden uppfylla vad dess ägare önskar. I vilket fall som helst är en lärjunge naturligtvis ivrig att få äran överlämna sin kropp åt sin Mästare, men få är i verkligheten de vehikler, som är rena nog att användas på detta sätt.

Man har ofta framställt frågan varför en Adept, vilkens arbete synes ligga nästan helt och hållet på högre plan, överhuvudtaget behöver en fysisk kropp. Det är egentligen något som inte angår oss, men om spekulationer rörande en sådan sak icke är vanvördiga, kan man tänka sig olika skäl därtill. Adepten tillbringar en stor del av sin tid med att utsända kraftströmmar, och även om dessa, så vitt man kunnat iakttaga, för det mesta befinner sig på det högre mentala eller närmast högre plan, är det sannolikt, att de åtminstone ibland kunna vara eteriska strömmar, och med hänsyn till dessa är det otvivelaktigt en fördel att äga en fysisk kropp. Vidare har de flesta Mästare jag träffat lärjungar eller medhjälpare, som lever i Deras närhet på det fysiska planet, och en fysisk kropp kan vara nödvändig för deras skull. En sak kan vi vara säkra på, nämligen att om en Adept gör sig mödan att underhålla en sådan kropp, så har Han goda skäl därtill, ty vi vet tillräckligt om Deras arbetsmetoder för att äga visshet om att De alltid gör allt på bästa sätt och med de medel, som innebär den minsta kraftförbrukningen.

TAL TILL LÄRJUNGAR INLEDANDE ANMÄRKNINGAR

Januari 1940

Min broder:

När jag kan inleda min undervisning av denna nya frögrupp med orden ”Mina bröder”, kan jag nog säga att ni då vet att gruppintegration uppnåtts i tillräckligt mått och att det verkliga grupparbetet kan börja. Jag har förut angivit de vidare och viktigare syftena[†], vilka, som ni vet, är helt och hållet opersonliga. Jag skulle vilja anbefalla detta särskilda syfte till er intelligenta begrundan. Jag skulle vilja att ni börjar ert nya arbete med detta syfte och mål i er bestämda medvetenhet. Därför angav jag syftet klart, så att er tanke kan vara mottaglig för min – så långt detta är praktiskt möjligt. Låt din synkrets vara vid, min broder, och din ödmjukhet stor. Jag talar här individuellt till er, ty ni är alltjämt (majoriteten av er) *individuellt* polariserade, och gruppolariseringen har ni framför er.

Jag har ägnat mycken tanke åt det jag ålagt er i er personliga undervisning. Jag har försökt bedöma er och ert behov sett från nästa lärdom ni behöver inhämta och nästa steg ni kan taga, som frigör er, alla och envar, till fullare och djupare andligt tjänande. När jag lämnat dessa anvisningar, har jag försökt hjälpa er *såsom en grupp* mer än såsom individer, och jag vill därför be er att noga läsa varandras anvisningar, ty ni kommer att finna ert namn nämnas och kanske några förslag ges i andra skrifter än dem som riktats till er. Det är såsom en grupp ni arbetar och såsom en grupp ni går framåt.

Er kritiska inställning och ert felaktiga sätt att reagera på varandras kunskap är i färd med att snabbt försvinna hos er. Det är gott. Opersonlighetens växande måste ske stadigt och säkert. De fel, alla och envar av er har iakttagit, ligger på ytan av era liv, men den djupa inre integrationen och den gudomliga naturens verksamhet i var och en av er är mera bestämt levande än förut. Jag säger inte att den ännu nått sitt fulla rätta yttre uttryck. Den kan framkalla oro på ytan, och gör det även stundom, men om detta sköts rätt, behöver det inte vålla någon verklig störning.

Ge varandra verklig kärlek i de tider som stundar, ty den är det sammansmältande och upp-lysende elementet i lärjungens liv. Låt icke er kärlek förbli teoretisk, utan ge den verkliga förståelse som bortser från misstag, ej erkänner skrankor, vägrar alla skiljande tankar, och omge varandra med den skyddande mur av kärlek som tillgodoser såvitt möjligt varje behov – fysiskt, emotionalt och mentalt. Det är denna, som smälter samman gruppen till ett enda organiserat helt, vilket Visdomens Mästare kan använda i Planens tjänst. Det råder vid denna tid ett starkt tryck på Dem, och mänsklighetens nödrop ljuder starkare i Deras öron. Jag har ägnat er mycken tid och tanke, och ivrigt har jag sökt hjälpa er på Vägen. Min kärlek och styrka ger jag er alltid, men icke alltid min tid och uppmärksamhet. Min innerliga bön är att Ljuset må omsluta er och Guds Kärlek förvandla era liv.

I många år har jag med bestämd planläggning och avsikt blickat framåt mot det arbete som började sensommaren 1936. Jag har sökt förbereda er alla såsom en grupp för ett aktivt deltagande i detta framtida arbete, vilket några av er haft vetskap om. När jag nu tar mig an uppgiften att förbereda er för framtida ökad användbarhet och för närmare samarbete, måste jag nödvändigtvis taga vissa risker och måste det oss emellan befastas ett förtroende, som bygger – icke på hemlighållande och förtegenhet – utan på sanning och förståelse.

Detta bildande av den Nya Frögruppen är mitt andra försök att lämna hierarkiskt bistånd vid införandet av Nya Tidsålderns metoder och teknik och utbildningen av grupper (ty det är en gruppernas tidsålder), som kan uttrycka Nya Tidsålderns olika slag av arbete. Vid mitt första försök var det vissa begränsningar hos de enskilda grupperna, som vållade svårighet och ledde till dessas nedläggning. Ni torde ha märkt att jag såsom det huvudsakliga misslyckandet angav hjärtcentrets inaktivitet hos majoriteten av medlemmarna; denna inaktivitet medför nödvändigt-

[†]*Discipleship in the New Age, Volume One*, ss. 80–81.

vis otillräcklig integration. Jag nämner detta nu, emedan jag skulle vilja uppmana de medlemmar, som utvalts att arbeta i denna nya grupp, att väl betänka att de mycket lätt kan medföra sin tidigare tendens i den nya gruppen. Endast en ny hängivelse och en förnyad *strävan till inspiration* kan förebygga återkomsten av en viss statisk tendens; endast en klar uppfattning av självbedräglighetens natur och dess verkningar i individens och gruppens liv kan undanröja faran att smittas av denna tendens; endast ett ödmjukt sinne, som icke är upptaget med andras fel och brister, kan hindra ingjutandet av en kritisk och dömande inställning; och endast en uppmärksam vaksamhet hos ett visst fåtal medlemmar kan skydda detta nya redskap för katastrof, som vållas av självtillit i förening med otillräcklig erfarenhet.

Jag har allvarligt begrundat vad slags handling jag bör rätteligen välja. Olika alternativ har yppat sig – vilka alla har avsett grupparbetet som sådant; intet av dem har befattat sig med er såsom individer. Jag kunde ha fortsatt med grupperna i befintligt skick, men, min broder, vad mera kunde jag ha sagt eller gjort för att undervisa dem? Att *ständigt* undervisa och upplysa, att *ständigt* påpeka misslyckanden och att *ständigt* utbilda individuellt ingår ej i Hierarkins teknik – förvisso icke vad den enskilda aspiranten anbelangar. Vad gäller värden för världen och vad gäller gruppmedvetenheten, är det Hierarkins bestämda och föreskrivna teknik att ange behövlig förändring, att i återkommande cykler framställa för själen den Uråldriga Visdomen och att skola lärjungarna i världen. Men det är *icke* Dess metod att arbeta med personligheter och med dem som huvudsakligen är inriktade på de tre världar, där människorna strävar.

Det är Hierarkins metod och förfarande att pröva Sina avsedda och utsedda lärjungar och – försåvitt dessa håller måttet – sedan fortsätta med arbetet att esoteriskt skola dem. Det är det samma med grupper; dessa testas och prövas i samband med gruppens personlighet, och på det gensvar som erhålls beror såväl gruppens som dess Mästares och Lärares framtida verksamhet. Men det är, som ni ser, *gruppen*, som bestämmer förfarandet.

Jag har bemödat mig om att ur denna grupp avlägsna de element, som måhända kunde ha belastat den och som gruppens medlemmar – såsom de för närvarande är beskaffade och motiveerade – icke förmår upptaga. *Gruppens enhet är ej beroende av personlig sympati, personligt tycke och personlig förståelse*, sådan som denna kan råda mellan gruppmedlemmar, *utan på förmågan att upptaga och införliva, lyfta, förändra och förvandla de medlemmar som i förstone synes främmande eller rent av olämpliga* – för gruppmedlemmens begränsade uppfattning. Detta förbises ofta, men på förmågan att göra detta beror mycket av gruppens framgång. Så länge en grupp ännu icke kan betros med att göra denna nödvändiga upptagning, är det synbarliga förkastandet av vissa människor icke dessas fel utan gruppens, som ännu ej är integrerad nog eller förenad nog att upptaga vissa karaktärstyper och vissa tendenser. Att inse detta torde vara till gagn för bibehållandet av den väl så behövligen ödmjukheten. Det som erbjuds er är ännu ett tillfälle. Jag skulle vilja bedja er att minnas detta och att med avseende på detta nya experiment från första början sträva efter att odla andens ödmjukhet och tystnadens oskattbara gåva.

En lärjungegrupp måste, som jag redan sagt er, utmärkas av rent förnuft, vilket stadigt ersätter motivet och till sist uppgår i monadens viljeaspekt, dess främsta aspekt. Denna är i formella ordalag uttryckt Shamballa i omedelbar relation till mänskligheten. Vad är således gruppviljan i någon ashram eller någon Mästares grupp? Är den förhanden i varje form, som är levande nog att bestämma gruppens relationer och förena alla i en sammanslutning av bröder – som skriker framåt in i ljuset? Är de enskilda personligheternas andliga vilja av sådan styrka att den upphäver personlighetsförhållandet och leder till andligt igenkännande, andligt samspel och andligt förhållande? Det är endast i den mån lärjungen beaktar dessa grundläggande effekter av att *såsom en grupp* stå i ”huvudets klara ljus”, som han får framföra tankar han personligen anser angelägna, och detta endast på grund av någon gruppens tillfälliga begränsning.

Jag har angivit i vilka avseenden arbetet misslyckats, icke emedan jag söker lägga vikten vid misslyckandet eller gå närmare in på detta, utan emedan tankens och visionens klarhet är nödvändig, om arbetet skall gå framåt på ett omorganiserat och mer livskraftigt sätt. Om denna Nya

Frögrupp motsvarar fordringarna, så kan det måhända än en gång uppstå motsvarigheter till de ursprungliga grupperna såsom planerade. De kommer att uppstå såsom det andliga resultatet av den esoteriska manifestationen av den livskraft som finns i frögruppen.

Det arbete, vi skall utföra i samarbete (vad avser er skolning), organiserades av mig i sju undervisningsenheter:

- I. *Bestämd planerad meditation.*
- II. *Undervisning i ämnet invigning.*
- III. *Utbildning i telepati.*
- IV. *Begrundande av mänsklighetens problem.*
- V. *Undervisning om eterkroppen.*

VI. I tillägg till det ovannämnda söker jag ge var och en av er ett visst mått av *individuell hjälp och undervisning.*

VII. Med tiden kommer jag att förmedla information rörande arbetet i *Mästarnas Ashramer och dessas planerade framträdande i det yttre.*

Jag kommer att bedja er att anslå två förhållandevis korta stunder varje dag till bestämd och klart angiven meditation. Den ena stunden (den viktigaste) måste anslås den allmänna gruppmeditationen, och den andra den meditation jag anser möjliggöra för er att fungera såsom en integrerad personlighet, sammansmält och förenad i medvetenheten med själen. Detta kommer att leda gruppen såsom en helhet till att fungera rätt, eftersom de enskilda enheterna är inrätade och rätt inställda.

Varför är det för lärjungen nödvändigt att intensifiera sin inre förbindelse med sin lärare? Inte därför att läraren är hans Mästare, inte därför att lärjungen av Mästaren underkastas någon subjektiv kontroll, inte på grund av något särskilt privilegium i saken, utan därför att om den studerande i sin mentalmedvetenhet står i verklig förbindelse med läraren, så kan denna studerande själv bli en inspirationskälla för sina studiekamrater. Om han tänker klart i det ämne han själv valt (märk ordet "valt"), så kan även han undervisa. En Mästare betraktar Sin grupps alla medlemmar ur synvinkeln hur dessa kan bli till gagn i gruppens allmänna tjänande. De insatser envar gör kan skilja sig åt. En lärjunge kanske har åstadkommit mycket på det klara tänkandets och den opersonliga inställningens områden. Hans användbarhet för gruppen kan bestå i detta, och Mästaren söker skola honom ytterligare på dessa båda områden.

Vad är det alltså, som hindrar en lärjunge att såsom en individ nalkas och kontakta en Mästare omedelbart, utan att vara beroende av en äldre lärjunge såsom mellanled? Vad är det som hindrar er att stå i ett dylikt omedelbart förhållande till mig själv? En eller två i denna grupp *står* i detta nära förhållande, och en annan av er gör det men vet inte om det. Åtskilliga andra är välmenande och hårt arbetande lärjungar, men aldrig för ett ögonblick glömmer de sig själva. Somliga aspiranter är upptagna av självbedräglighetens problem och präglade av en andlig ärelystnad, som verkar genom en mycket liten personlighet. Några hade kunnat snabbt gå framåt men är fallna för tröghet – kanhända beror det endast på att de inte är tillräckligt angelägna. Alla önskar skrida framåt, alla äger ett starkt inre andligt liv, men gruppens antahkarana är för det mesta alltjämt ofullständig, och det rena förnuftets aspekt, som härrör från hjärtat, styr icke. Den andliga triadens förmåga att gensvara är därför icke tillräcklig för att stadga personligheten, och personlighetens förmåga att åkalla är obefintlig – vad avser de grupppersonligheter som utgör Ashramens personlighetsaspekt. Detta är en faktor, som kan bli mäktig nog endast om vissa personlighetsrelationer rättas till och trögheten övervinns. Först då kan "gruppen stå".

Jag ämnar ge er personlig undervisning bara en gång om året, vid tiden för fullmånen i maj månad. Jag skall då ange för er vad ni behöver ändra i er individuella meditation eller i gruppmeditationen. Vid detta tillfälle skall jag ge denna nya frögrupp en meditation, avsedd att frambringa beständiga förhållanden och en medveten växelverkan inom gruppen. Jag skall även ge varje gruppmedlem en meditation, som skall tjäna till att integrera hans personlighet mer fullständigt men också och framför allt annat att sammansmälta denna med hans själ. Jag skall gå närmare

in på detta senare, när jag ger envar av er hans egna anvisningar. Eftersom jag skall undervisa er enskilt endast en gång om året, skall jag i mitt umgänge med er gå rakt på sak och fästa ringa uppmärksamhet på era personliga reaktioner. Dylika är väsentligen er ensak och angår icke mig.

Augusti 1940

Några av er har faktiskt studerat mina tidigare anvisningar. Andra har för visso läst dem flyktigt och ytligt och egentligen inte reflekterat över vad jag sagt. Därför behöver jag påminna er om vad jag i huvudsak menar, innan jag kan gå vidare till nästa skede i undervisningen. Jag vill att ni visar att ni uppfattat saken och även att ni svarar på den möda jag gör mig med att undervisa er. Den bästa rapport som inlämnats var den av W.D.S., eftersom den var den mest esoteriska och berörde närmandets, insiktens och visionens andliga tekniker.

I förbigående noterar jag att i ert medvetande uppstått frågan om vilken metod jag använder för att uppfatta era rapporters innehåll. Läser jag dem? Läser A.A.B. dem och förmedlar sina intryck av dem till mig? Avläser jag dem psykometriskt? Intet av dessa förmodanden motsvarar min metod eller träffar det förfarande jag faktiskt tillämpar för att uppfatta dem. Jag läser dem icke. Uppriktigt sagt, min broder, är de ej värda att taga min tid i anspråk. Läser A.A.B. dem och låter mig sedan uppfatta deras innebörd? Nej, ty medan de passerade hennes intellekt och hjärna, skulle hennes starka tänkande färga av sig på dem, och för något dylikt har hon alltid noga skyddat gruppen och allt hon gör såsom ett mellanled mellan er och mig. Det är icke medelst psykometri jag läser dem. Låt mig söka förklara.

Alla detaljrika, yttre former är uttryck för någon subjektiv innebörd, som är orsaken till deras framträdande och som kan förstås av dem som kan fungera i meningens värld. Var och en av dessa ”innebördens brännpunkter” är bärare av en ton, en vibration och en symbolisk form, som till esoterikerns skolade intellekt förmedlar långt mer än ordens yttre form förmedlar mening till den exoteriska läsarens skolade intellekt. En enda blick, kastad åt lärjungens håll, med tanken och avsikten att fastställa värdet av hans bidrag i ord, tjänar till att på min synlinje fästa den symbol som är alstret av hans i ord klädda tanke. Denna symbol kan vara förvriden och är det nog också – en symbol utan verklig jämvikt. Den finner sin plats på någon viss medvetenhetsnivå – astral, mental eller andlig – och dess vibrationston beror av dess ”ockulta läge”. Glöm icke att meningens värld och de yttre formernas värld väsentligen är uttryck för den värld, vari mångfalden återföres till enkelhet, ehuru detta icke innebär syntes.

Jag undrar om någon av er verkligen fattar vilken omfattande ansträngning jag måste göra för att nå era intellekt och undervisa er. När jag till exempel skickar ut dessa anvisningar, måste jag göra följande förberedelse. Jag söker först fastställa nedskrivarens, A.A.B.:s, mentala tillstånd och beredskap och huruvida början av det övriga arbete, som upptar henne i samband med den andliga Hierarkins Plan, medger henne att rätt taga emot, ty om arbetet är ytterst tyngande och om hon är upptagen med angelägna problem, kan jag behöva vänta tills tiden och omständigheterna ger henne tid, kraft och mental obundenhet nog. Också mitt eget ockulta arbetsområde måste tagas i beaktande. Sedan jag väl upprättat förbindelse med henne, är det tre saker jag måste göra.

För det första måste jag samla lärjungegruppen såsom en helhet i min aura och sålunda uppskatta dess allmänna mottaglighet – ty denna måste vara bestämmande för den avsedda meddelens räckvidd. Inser ni, mina bröder, att när ni utsträcker er förmåga att fatta de behövliga lärdomarna och lär er att skola ert intellekt att tänka i allt vidare och allt mer abstrakta begrepp, hämtar ni från mig motsvarande lämplig undervisning? Den meddelade sanningens begränsning ligger på er sida och icke på min.

För det andra måste jag i min egen medvetenhet isolera undervisningens omfattning, varvid jag lösgör mig från alla andra angelägenheter och formulerar det behövliga materialet till en tankeform, som är mångsidig, klart utmejslad, följdriktig i förhållande till det redan meddelade och lägger grunden till nästa undervisning, som ges i sinom tid.

För det tredje måste jag sedan inträda i detta meditativa tillstånd och intaga denna utåtriktade hållning, som sätter mig i stånd att sända ut tankeformen, i en stadig ström av byggande mening- ar, som för nedskrivarens intellekt uttrycker denna, sådan jag ser den, och bygger den. Med andra ord sagt blir jag skapande med avsikten och i strävan att till A.A.B. förmedla en ordnad framställning av tankeformen som är bärare av den lärdom jag vill att de studerande inhämtar.

Allt detta nödvändiggör för min del en tid- och kraftförbrukning, jag anser väl försvarlig, om de studerande – för sin del – förbereder sitt intellekt, ger sig den nödvändiga tiden, uppfyller de få önskemål jag kan framställa och med tiden medverkar i arbetet med att sprida de redigerade anvisningarna till aspiranter och lärjungar och senare till en bredare allmänhet.

Låt mig här även besvara en fråga, som finns i er tanke, rörande grunden till förbindelsen mellan A.A.B och mig själv. Tidigare förklarade jag att en neofyt i en ashram står under en mer framskriden chelas ledning och att "Mästaren regelbundet erhåller rapporter (gjorda på grund- val av vissa diagram) från den äldre lärjunge som har neofyten om hand. Det är på detta sätt många hierarkiska relationer upprättas." (*Discipleship in the New Age, Volume One*, sidan 723.) För flera liv sedan var jag sålunda ansvarig för A.A.B., och därav den nära förbindelsen och grundläggande förståelsen oss emellan och därav således det arbete vi kunnat göra tillsammans, ehuru jag icke är hennes Mästare. Jag förklarar detta, så att ni kan få någon förståelse för de inbördes relationer som råder i ashramiskt arbete. Vi tillhör båda Mästaren K.H.:s Ashram. Jag skulle vilja tillägga ytterligare en sak: Mottaglighet av det slag A.A.B. äger är förvisso mycket sällsynt, icke endast på grund av ämnet utan även för den erforderliga grannlagenheten i ord- valet och den följd, vari ideerna framställs. Hon bildar ett mönster, som ej har sin like.

Jag försäkrade er om att jag i undervisningen av denna grupp skulle tilltala er utan omsvep, detta på grund av den tvingande nödvändighet som ligger i tiden och behovet av det intelligenta arbete den skolade lärjungen utför. Vill ni komma detta ihåg och låta mina förslag gälla er själva och icke era bröder i gruppen? Till det som alla lärjungar mest behöver hör att tillämpa den undervisning jag kan meddela er på tanken att främja och öka deras tjänande i världen, sålunda göra den undervisning och stimulans de mottagit praktiska och effektiva i världen.

I era personliga anvisningar kommer jag att lämna er upplysning om beskaffenheten av det slags självbedräglighet som förhärskar hos er. Ni frågar kanske vad jag menar med det uttrycket. Jag menar den sida av tänkandet, den egenskap hos känslolivet eller den medfödda tendens som står hindrande i vägen mellan er och livets och sanningens ljus. Det finns i varje aspirants liv någon framträdande tendens, som verkar begränsande. Denna bör han vederbörligen uppmärksamma, så att han med tiden kan utmönstra den. De flesta aspiranter och lärjungar hanterar sig själva och den egna karaktären alltför svepande. Mindre av splittrad uppmärksamhet på mång- falden av medfödda vanor och mer av koncentrerad uppmärksamhet på ett huvudsakligt eller åtminstone större problem torde medföra ett snabbare framåtskridande. Vad jag kommer att klar- göra för er såsom något som behöver rättas till eller utmönstras, bör ni därför rikta er uppmärks- amhet på och medvetet behandla under det kommande året. Mindre viktiga fel och brister be- höver endast i mindre mån beaktas. Fel, som synes er avgjort allvarligare än andra, är ofta obe- tydliga i Mästarnas ögon. Så mycket av lärjungens tankeliv upptas med ständiga frågor om och betraktelser över honom själv. Vad jag kommer att säga kanske blir mycket kortfattat och mycket litet. Jag söker endast visa men icke leda, framhålla men icke diktera för er sätten för utmönstring.

Tiderna är allvarliga och lärjungarna i världen är hårt ansatta. Hierarkin och dess anknutna grupper söker aktiv hjälp och samverkan i räddningsarbetet. Alla lärjungar och aspiranter behövs, och alla kan ge mycket, om viljan, det älskande hjärtat och det hängivna intellektet är förenade i tjänandet. Jag ber om hjälp i återuppbyggnadsarbetet. Jag ber om er hängivna hjälp. Jag ber er att disciplinera er på nytt, att icke hålla inne med något, vare sig objektivt eller sub- jektivt. Jag ber om er helhjärtade medverkan i arbetet för att rädda världen.

Alice A. Bailey, *Discipleship in the New Age, Volume Two*, ss. 3–13.

Noter

Sidan 21 – ”Min innerliga bön är att Ljuset må omsluta er och Guds Kärlek förvandla era liv.” Med ”Ljuset” avses här närmast 47:1-energier och med ”Guds Kärlek” 46:1-energier.

Sidan 22 – ”En lärjungegrupp måste, som jag redan sagt er, utmärkas av rent förnuft, vilket stadigt ersätter motivet och till sist uppgår i monadens viljeaspekt, dess främsta aspekt.” A.A.B. var vid formulerandet av D.K.:s tankar hänvisad till den teosofiska terminologi som främst Annie Besant utarbetade. Med ”rent förnuft” menade Besant essentialmedvetenheten, 46-medvetenheten. Med ”monaden” menade hon tredjetriaden och med dennas ”viljeaspekt” 43:4-molekylen och tillhörande medvetenhet och vilja. Uttrycket ”det rena förnuftet” återkommer på sidan 23 i samma betydelse; i närheten därav används uttrycket ”den andliga triaden” i bemärkelse av andratriaden.

Sidan 23 – ”fungera såsom en integrerad personlighet, sammansmält och förenad i medvetenhet med själen”. Denna integration är en process, som försiggår i flera steg. Med ”personligheten” förstås den mindre del av människans kausalhölje som på utvecklingsstadier lägre än kausalstadiet åtföljer monaden vid inkarnation och sedan utgör det så kallade triadhöljet, emedan det innesluter förstatriaden med monaden. Med ”själen” förstås kausalhöljet. Ett tidigare steg i integrationen är att monaden, självmedveten i triadhöljet, med detta behärskar de lägre höljena. Det därpå följande steget består i att monaden förmår centra sig med självmedvetenhet i kausalhöljets tredelade (senare fyrdelade) centrum och därifrån behärskar de lägre höljena. När människomonaden förmår detta, sker ingen uppdelning av kausalhöljet i större och mindre del, utan hela höljet inkarnar odelat. Människan är då ett kausaljag. Det är något oegentligt att beskriva resultatet av denna process som om personligheten vore ”sammansmält och förenad i medvetenhet med själen”, ty ”personligheten” (triadhöljet) existerar då icke längre, utan människan är ”idell själ”.

Sidan 24 – ”som kan förstås av dem som kan fungera i meningens värld”. Mentalvärlden avses. ”Den finner sin plats på någon viss medvetenhetsnivå – astral, mental eller andlig”. Med hylozoikens terminologi – emotional, mental-kausal eller essential.

**Till slut önskar red. alla läsare av Den Pytagoreiske Kuriren
en god fortsättning på sommaren 2023 eller 74 Aqu.
och tackar bidragsgivarna hjärtligast för allt stöd de skickat.**

**Pytagoras:
”Den som vandrar vägen, är ej till för sin egen skull utan för andras.”**

Bilaga: Böcker från Foinix

ETERHÖLJET Efter äldre och nyare källor sammanställt av Lars Adelskog.

Denna bok handlar om människans fysiska energikropp, eterhöljet, även kallat eterkroppen, ljuskroppen och bioplasmakroppen. Boken gör en samlad framställning av några av de viktigaste delarna av den kunskap om eterhöljet som finns på skilda håll såväl i den äldre esoteriska kunskapstraditionen som i nyare forskning och erfarenhet. Bokens grundtanke är att eterhöljet är människans väsentliga fysiska kropp, viktigare än organismen i egenskap av formbildande matris, energigivare och förnimmelsecentrum, att organismen för sin existens, sitt liv och sina fysiska funktioner är helt beroende av detta sitt energihölje. Detta är ingen ny idé utan en urgammal esoterisk tanke. I tio avdelningar ges en allmän introduktion till ämnet, avhandlas eterhöljets åtta viktigaste centra för energiutbyte och förnimmelse, eterhöljet i människans liv från avlelsen till döden, eterhöljet vid hälsa och sjukdom, esoterisk läkekonst med utgångspunkt i eterhöljet, eterhöljets roll i människans medvetenhetsutveckling och eterhöljet i planetariska sammanhang, därtill den esoteriska världsåskådningen i allmänhet och den esoteriska energiläran i synnerhet.

Tryckt år 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 352 sidor. Pris: 250 kr. Tre av bokens tio avdelningar kan även laddas ned från www.hylozoik.se

FJÄRDE VÄGEN Föredrag och svar på frågor enligt G. I. Gurdjieffs undervisning av P. D. Ouspensky.

En nutida klassiker och en ypperlig införing i fjärde vägens system för medvetenhetsutveckling och Gurdjieffs idékrets. Gurdjieffs grundtanke var att människan lever långt under sin rättmätiga nivå. Hon har i sitt "normala" tillstånd så ringa medvetenhet att hon egentligen kan betraktas som sovande. I denna hennes sömn förefaller livet kaotiskt och meningslöst. Människans uppgift, ändamålet med hennes liv, är att nå ett högre medvetenhetstillstånd, att vakna. Detta mål kan nås endast med kunskap och ansträngning. Traditionellt har tre vägar erbjudits dem som vill göra sitt yttersta för att utveckla medvetenheten: fakirens, munkens och yogins vägar. Fjärde vägen skiljer sig från de hävdvunna vägarna däri att den inte kräver någon yttre försakelse av världen. På fjärde vägen måste all förändring av människan ske i det inre.

Engelska originalets titel: *The Fourth Way*. Översättning av Lars Adelskog. Tryckt år 2001. Kartonnerad, trådbunden. Xiv + 464 sidor. Pris: 250 kr. Hela boken finns även att ladda ned från www.veidos.se

LITET ESOTERISKT LEXIKON

Sammanställt på grundval av Henry T. Laurencys verk *Kunskapen om verkligheten* och *De vises sten*. Förklaring av esoterikens terminologi i uppslagsbokens form. Såväl längre artiklar som kortfattade definitioner. Drygt 500 uppslagsord täckande den väsentliga terminologin inom hylozoiken (Laurency) och allmänna esoteriken (teosofin och Bailey).

Andra, utökade och förbättrade upplagan av år 1996. Kartonnerad, trådbunden. 80 sidor. Pris: 75 kr.

Från andra förlag

UNDER SKORPIONENS TECKEN – Sovjetmaktens uppkomst och fall. Av Jüri Lina.

I denna bok lämnas häpnadsväckande uppgifter om frimurarnas hemliga roll i den internationella politiken, om de blodiga omvälvningarna i Frankrike år 1789 och i Ryssland år 1917. Som höga frimurare lydde Lenin och Trotskij frimurarnas internationella råd. Författaren följer den kommunistiska tankens historia från 1700-talets illuminater fram till Moses Hess och hans lärjungar Karl Marx och Friedrich Engels. Framställningen koncentreras på de s k ryska revolutionerna i mars och november 1917. Även Sverige utnyttjades som operationscentral för

bolsjevikerna. Boken visar hur händelserna i Ryssland åren 1917–1991 fortfarande påverkar världens öden. Författaren söker finna svar på flera väsentliga frågor: Hur uppstod och utvecklades den kommunistiska idén? Varför finansierades de ”ryska revolutionerna” år 1917 av mäktiga internationella finansskretsar? Vilket var syftet med den samhällsförstörelse som följde, och på vilket sätt gynnade den de bakomliggande krafterna? Efter sovjetmaktens fall den 24 augusti 1991 har de ryska arkiven börjat avslöja sina hemligheter för häpna historiker. Omskakande uppgifter strömmar hela tiden fram, men endast en rännil har nått oss i Västeuropa. Framför allt saknas helhetsbilden. Det är den som Jüri Lina söker ge i denna bok, som till stor del bygger på frisläppt ryskt material. ”Under Skorpionens tecken” torde ändra läsarens uppfattning om vår tids historia. Läsaren torde komma till insikt om en annan verklighet, varifrån man fortfarande styr oss med osynliga trådar. Första upplagan av denna bok utkom 1994. Andra upplagan av år 1999 var väsentligt utökad och förbättrad. Föreliggande tredje upplagan är den till innehållet mest omfattande.

Utgiven av Förlaget Referent 2013. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 560 sidor. Pris: 350 kr. OBS! Denna bok är nu slutsåld hos oss, men författaren tillika förläggaren Jüri Lina har meddelat oss att han alltjämt har några ytterst få exemplar till försäljning.

DEN JESUS SOM ALDRIG FUNNITS. En kritisk granskning av Bibelns Jesus och kristendomens uppkomst. Av Roger Viklund.

Viklund sammanfattar den forskning som pågått de senaste årtiondena och som alltmer lutar åt att Bibelns Jesus inte har funnits. En unik bok, inte bara i Sverige utan kanske i hela världen, tar ett helhetsgrepp som få andra böcker. Trots den stora mängd fakta och information boken innehåller är den skriven även för den intresserade lekmannen. Viklund skärskådar även Gamla Testamentet, dess etik och framför allt Israels äldre historia i ljuset av den moderna arkeologin. Den bild som växer fram är i många stycken helt annan än den Bibeln ger. Viklund debatterade i TV1 den 10 januari 2006 med religionshistorikern professor Britt-Marie Näsström, som i allt väsentligt gav honom rätt.

Utgiven av Bokförlaget Vimi 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 596 sidor. Pris: 300 kr. Obs! Detta är första upplagan. Viklund har senare utgivit en andra, utökad upplaga.

ÄR VÄRLDEN UPP OCH NER? Artiklar i urval om Palestina, de nykoloniala krigen och sionismen. Av Lasse Wilhelmson.

Boken består av ett urval av artiklar av och intervjuer med Lasse Wilhelmson med tonvikt på palestinafrågan och sionismen. Den omfattar den första åttaårsperioden av 2000-talet då stora förändringar skett i världen. Det gäller terrordåden den 11 september 2001..., ockupationen av Irak 2003, massakern på civila i Gaza kring nyåret 2009, ekonomisk kris, Storebrorslagar, terrorism, klimatförändringar och pandemier. Den bild som mainstream media ger härvidlag, styrs av samma maktelit som beslutat om de folkrättsstridiga krigen och förorsakat den ekonomiska krisen. Resultatet blir att ockupation framställs som befrielse som i Irak, att massaker på civila framställs som självförsvar som i Gaza och att Sveriges första krig på över 200 år framställs som U-hjälp som i Afghanistan. Vi får ett språkbruk där det mesta blir upp och ner. ”Är världen upp och ner?” är författarens bidrag till att vända den rätt genom att ge alternativa fakta, perspektiv och idéer som kan befria vårt tänkande från det orwellska sanningsministeriets påbudna uppfattningar.

Författarens förlag 2009. Trådbunden med mjuka pärmar. 175 sidor. Pris: 100 kr.

ETT PORTRÄTT MED MÅNGA HISTORIER Artiklar i urval på tvärs mot en ny världsordning. Av Lasse Wilhelmson.

Omslagets baksida ger följande besked om bokens innehåll: ”Ett porträtt med många historier är ett urval artiklar av och intervjuer med Lasse Wilhelmson, samt analyserande

kommentarer. Den omfattar åttaårsperioden efter 2009 då den så kallade arabiska våren snabbt övergick i Natos och Sveriges folkrättsstridiga krig och förstörelse av Libyen. Därefter lanserade USrael med flera sin terrororganisation ISIS, först i Irak och sedan i Syrien, som kom att bli ett internationellt slagfält. Alla inblandade nationer och grupper, utom de som inbjudits av Assad-regeringen begår, enligt internationell rätt, aggressionshandlingar i strid mot folkrätten. Detta sker enligt den sionistiska planen för Mellanöstern från 1982, vilket innebär att sönderfallet i detta område ensidigt har gynnat Israel.

Några år senare arrangerade samma maktelit som driver dessa folkrättsstridiga krig en våg av migranter från Mellanöstern och Afrika till Väst, främst Europa, i syfte att bryta ner dess nationalstater. Sverige kom att inta en framträdande roll genom att tillåta en extremt omfattande olaglig invandring av välfärds-migranter, som enligt gällande EU-regler skulle ha sökt asyl i första ankomstland. EUs bedömning är att flertalet av dessa inte kan betraktas som flyktingar. Denna massmigration till Sverige har även bestått av ett okänt antal ISIS-terrorister, ökat problemen med de parallella samhällena, gängkriminaliteten, utomhusvåldtäkterna och belastningen på alla bidragssystem samt vården och skolan med mera. Detta och dessas långsiktiga ekonomiska och demografiska effekter har länge förtigits i media och av politiker, som mest sysslat med att angripa och förtala alla som oroats över denna utveckling.

... *många historier* är ett försök att knyta ihop den stora världen med den lilla och samtidigt slå håll på de lögnare som gjort denna utveckling möjlig. Sverige riskerar nu att bli en så kallad "failed state" och de etniska svenskarna en minoritet i sitt eget land.

Författarens förlag 2017. Trådbunden med mjuka pärmar. 271 sidor. Pris: 225 kr.

KVANTITETENS HERRAVÄLDE och tidens tecken. Av René Guénon.

René Guénon (1886–1951), en ledande representant för den s.k. traditionalistiska tankeskolan, utgav år 1945 detta verk, som med rätta betraktas som hans mest betydande. Det är en grundlig och ytterst konsekvent vidräkning med hela den moderna "andan", rättare sagt andefattigheten. Med Guénon's egna ord: "... om de som riktigast har bedömt de fel och brister, som vidlåder vår tidsålders mentalitet, i allmänhet intagit en helt negativ hållning eller framträtt endast för att föreslå motåtgärder, som är nära nog betydelselösa och alldeles oförmögna att hejda den på alla områden tilltagande oordningen, är det därför att de saknat kunskapen om verkliga principer alldeles liksom de som tvärtom envisas med att beundra det föregivna 'framåtskridandet' och att bedraga sig själva om dess ödesdigra resultat." Man behöver inte hålla med Guénon om allt han säger, men tillräckligt mycket därav är väl så giltigt för att göra hans verk värt att inte bara läsa utan även studera.

Franska originalets titel: *Le règne de la quantité et les signes des temps*. Översättning av Lars Adelskog. Logik förlag 2019. 296 sidor. Limhäftad med mjuka pärmar, pris: 250 kr. Det finns att få även ett mindre antal exemplar limhäftade med hårda pärmar, pris: 350 kr.

Restupplagor

NEXUS Nya Tider

Tidskrift som utgavs åren 1998-2000 under Lars Adelskog's chefredaktörskap. Nästan alla nummer finns alltså att få, det vill säga nr 1/1998, nr 2/1998; nr 1/1999, nr 2/1999, nr 3/1999, nr 4/1999, nr 6/1999; nr 1/2000, nr 2/2000. Pris: 30 kr styck. Alternativ hälsa, den dolda makten (frimureri, Bilderberggruppen etc.), andlighet, kontroversiell forskning.

Slutsålda böcker

Förklaringen av Lars Adelskog, **Nattlektioner** av Viola Petitt Neal och Shafica Karagulla, **Robotarnas uppror** av David Icke, ... **och sanningen ska göra er fria** av David Icke, **Judisk historia, judisk religion** av Israel Shahak. Dessa böcker kan numera erhållas endast

antikvariskt. **Förklaringen** kan laddas ned från internet, nätplats: www.hylozoik.se. Även **Nattlektioner** kan laddas ned som pdf-dokument från www.hylozoik.se **Judisk historia, judisk religion** kan laddas ner från nätplatsen www.veidos.se
Alla böcker och skrifter beställes hos Lars Adelskogh under adress:

Lönnvägen 3 A
549 48 Skövde
eller:
adelskogh@yandex.com

För beställningar effektuerade per post uttages portoavgift. Betalning göres till bankkonto (Nordea) 1190 30 21766 inom trettio dagar efter expediering. Vänligen skicka inga pengar i förskott; låt oss debitera.